

ЕДИЦИЈА
УМЕТНИК ИЗ ШКОЛСКЕ КЛУПЕ

ЕДИЦИЈА
УМЕТНИК ИЗ ШКОЛСКЕ КЛУПЕ
НА КРИЛИМА СРЕЋЕ

Публикација је реализована у оквиру пројекта
3. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

Руководилац пројекта
Весна Илић

Издавач
Народна библиотека „Радоје Домановић“ у Лесковцу

Уредник
Весна Илић, директор

Илустрација на корицама
Миа Подгорац

Дизајн корица
Димитрије Стајић

Прелом
Небојша Крстић

Технички консултант
Марко Серафимовић

Редакција
Надица Стојановић, Јадранка Јовић, Драгана Маринковић,
Александра Самокал Јовановић, Ана Маринковић,
Сунчица Здравковић, Марија Југовић, Катарина Станковић

Штампа
SCERO PRINT

Тираж
150 примерака

ISBN-

Књига је одштампана захваљујући помоћи Министарства културе и информисања
Републике Србије, Скупштине града Лесковца и компаније „Дунав осигурање“

**УМЕТНИК ИЗ
ШКОЛСКЕ КЛУПЕ**

На крилима среће

Уместо увода

Идеја водиља настанка Фестивала дечјег стваралаштва зачета је током бројних креативних радионица за децу и младе које су се развијале и реализовале годинама уназад на Дечјем одељењу наше Библиотеке. Из тих радосних дружења изникле су генерације деце неговане на нашем културном наслеђу и вредностима које смо заједнички утемељили. Данас су та деца постала вредни људи, пуни ентузијазма и љубави према књизи и култури читања. Библиотекари ментори их са поносом представљају целом свету, градећи тиме још веће узајамне везе и залоге за будућност.

Више од педесет година наши прваци са радошћу освајају свет књиге, уче, друже се и играју са главним јунацима авантуристичких прича, али и са савременим технологијама које Библиотека уводи као иновативне елементе библиотечно-информационе делатности. Савремене технологије и њихова примена у библиотекарству незаобилазни су елементи дечјег узрастања и њиховог прихватања књиге и читања на обогаћен и садржајнији начин.

Фестивал дечјег стваралаштва показатељ је да савременост иде у корак са наслеђем и да једно друго прожимају и допуњују. Деца нису ствари које треба обликовати, него људи које треба открити. Зато је дечје одељење место где се прави та чаролија и најважнији је део сваке библиотеке. Библиотека као саставни део одрастања и живота сваког људског бића остаје највећи светионик знања и постојани храм људске душе.

Децо, драги наши учесници Фестивала, ви сте нама библиотекарима и Библиотеци звезде водиље ка будућности

и ка далеким галаксијама које ћемо са вама досегнути. У свакоме од вас лежи наша будућност и свест пробуженог човека. Заједно са вама отворили смо наше ризнице знања, заузврат, од вас очекујемо да чувате и негујете љубав према књигама јер волећи њих волите и њихов дом - библиотеку.

Захваљујемо се менторима, као и учитељима и учитељицама, са којима деца врло често први пут кроче у библиотеку и који их од првог школског часа уче колико је важно читати књиге и градити у себи, сваким прочитаним словом, оазу знања.

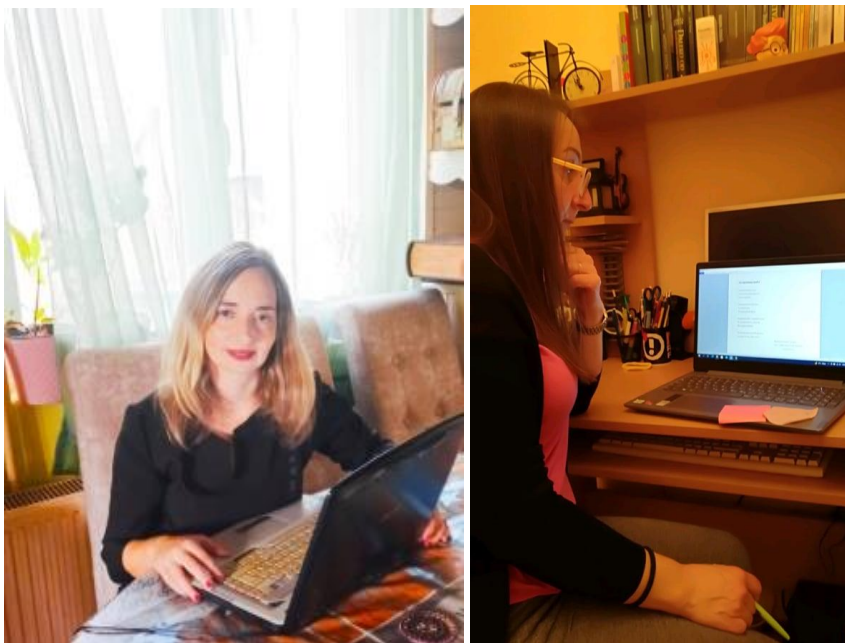
Желим вам пуно креативних мисли у вашем даљем развоју, много нових идеја и радости стваралаштва. Уживајте у публикацији која је резултат заједничког надахнућа. До новог виђења на наредном Фестивалу!

Весна Илић,
директор

РЕЗУЛТАТИ КОНКУРСА
И
ИЗВЕШТАЈИ ЖИРИЈА

Извештај жирија са литерарног конкурса

Жири у саставу Ана Х. Јовић, професор књижевности и српског језика, Светлана Величковић, професор српског језика и књижевности и Татјана Петровић, директор библиотеке у Лебану донео је одлуку о награђеним и похваљеним литерарним радовима.

Визионарска идеја проф. др Горана Максимовића, у зачетку Фестивала Народне библиотеке „Радоје Домановић“ у Лесковцу да буде сачуван и омасовљен, остварила се. На овогодишњем литерарном конкурс у тему „На крилима среће“ у оквиру 3. Фестивала дечјег стваралаштва под називом „Уметник из школске клупе“ пристигло је близу 400 радова. Дечја знатижеља и заинтересованост за стваралаштво

3. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

је велика, не само по броју радова, већ по иновативности у приступу теми, по стваралачкој имагинацији. У различитим узрастима и у различитим школским категоријама, дечја креативност је узлетела високо и показала праву зрелост стваралачког процеса. У исто време стапали су се озбиљност пажљиво биране писане речи и невиност детињства. Деца умеју да лете кроз машту и кроз различите књижевне форме песме, приче, бајке и есеје. Узлетела су својим невиним, нежним дечјим крилима до стваралачких поља среће.

Лет кроз стварање указује на радознао и изграђен стваралачки дух у пристиглим радовима код ученика и код њихових наставника. Нанизани стихови и проза под истим насловом „На крилима среће“ чине латицу у цвету стихова који ће се нанизати у једну песму.

РЕЗУЛТАТИ ЛИТЕРАРНОГ КОНКУРСА „НА КРИЛИМА СРЕЋЕ“ у оквиру 3. Фестивала дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“		
Основна школа Ученици од I до IV разреда	Трећа награда Данило Стаменковић VII разред, ОШ „Бранко Радичевић“, Врање	Друга награда Мина Маричић I/6, Филолошка гимназија, Београд
Прва награда Ана Динић III/2, ОШ „Светозар Марковић“, Лесковац	Похвале Урош Лукић VII/1, ОШ „Кнез Лазар“, Велики Кушци	Трећа награда Урош Тирнанић III/4, Савремена гимназија
Друга награда Пенић Страхиња III/1, ОШ „Јован Аранђеловић“, Црвена Река	Маша Ролић VIII/2, ОШ „Васа Чарашић“, Бели Поток	Похвале Милица Крњаја I/8, Филолошка гимназија, Београд
Трећа награда Матеја Огњановић IV/2, ОШ „Бугаче Шпанац“, Бела Паланка	Тео Јовић VI разред, ОШ „Јован Јовановић Змај“, Алексиначки Рудник	Сашка Спасовски III/6, Филолошка гимназија
Похвале Николина Томић IV разред, ОШ „Херој Света Младеновић“ Милица Николетић IV/5, ОШ „Јован Дучић“, Кулањин, Бања Лука Николина Јелениковић IV/1, ОШ „Бугаче Шпанац“, Бела Паланка	Марија Милетић V разред, ОШ „Уједињене нације“, Београд	Јана Ковачевић I/2, Прехрамбено-хемијска школа, Ниш
Основна школа Ученици од V до VIII разреда	Николина Кековић VI/1, ОШ „Вожд Карађорђе“, Лесковац	Јана Станковић III/8, Друга крагујевачка гимназија, Крагујевац
Прва награда Ивана Марковић V/2, ОШ „Бугаче Шпанац“, Бела Паланка	Јована Глишић VI/3, ОШ „Стефан Немања“, Ниш	Анастасија Симић III/1, Железничко-техничка школа, Београд
Друга награда Маша Пашић VI/2, Савремена основна школа, Београд	Нина Радовановић VIII/1, ОШ „Попински борици“, Врњачка Бања	Мила Мирковић I/3, Средња школа MC Vision Academy, Нови Сад
	Ученици средњих школа	Теодора Стојановски I/7, Филолошка гимназија, Београд
	Прва награда Ана Сићовић IV година, Гимназија „Патријарх Павле“, Београд	Ана Манојловић II/2, Гимназија, Ивањица

Са оваквим ентузијазмом у приступу једној озбиљној теми деца су показала надахнутост, велику заинтересованост за стваралаштво те генерација наставника и родитеља треба

да је поносна на младе ствараоце који су показали велику одговорност и зрелост.

Кроз бројне радове дечја машта је читаоце водила кроз измаштане пределе указујући на важност породичних и пријатељских односа и вредности. Богатство прошлости и нове визије о будућности чувају се снагом детињства кроз разноврсне стилове писања младих писаца.

Хвала им на ентузијазму, преданости, на томе да су у овим радовима сачували своју дечју чистоту и благо њихове маште, снагу дечје среће.

Ана Х. Јовић, председница жирија

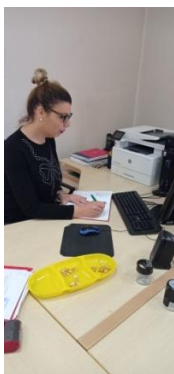
Извештај жирија са видео-конкурса о омиљеној књизи

Жири у саставу: глумац Филип Радивојевић, библиотекар Александар Јањић и директор Библиотеке у Медвеђи Тијана Пејић детаљно је прегледао приспеле видео-записе и донео одлуку о најуспешнијим радовима.

Трејлер као тип рекламе представља кратки инсерт из неког играног, односно документарног или краткометражног филма, који ће се приказивати у будућности. Обзиром да живимо у дигиталној ери, трејлери имају велику популарност на интернету, а гледају се како на рачунарима, тако на мобилним и другим уређајима .Од око десет милијарди видеа који се годишње прегледају на глобалном нивоу, трејлери се налазе на трећем месту. Формат трејлер се такође користи као веома добро средство за промоцију књига. Томе у прилог иду, заиста сјајни трејлери за књиге на овогодишњем конкурсу под називом „НА КРИЛИМА СРЕЋЕ“.

3. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

РЕЗУЛТАТИ ВИДЕО-КОНКУРСА (трејлера) о омиљеној књизи „НА КРИЛИМА СРЕЋЕ“ у оквиру 3. Фестивала дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

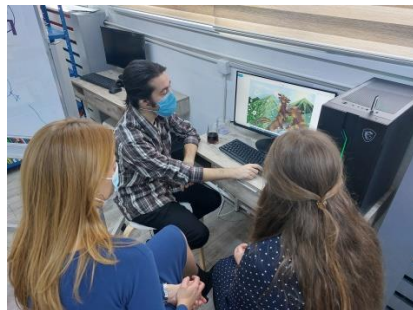
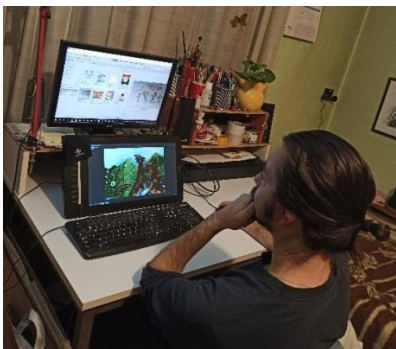
<p>Основна школа Ученици од I до IV разреда</p> <p>Прва награда „Девојчице које су промениле свет“ Мила Мишић III/2, ОШ „Светозар Марковић“ Лесковац Ментор Татјана Стојковић</p> <p>Друга награда „Мелвел Дарко и пчела Рајко“ Дуња Илић I/2, ОШ „Вук Караџић“ Смедеревска Паланка Ментор Сузана Димитријевић</p> <p>Трећа награда „Наруто“ Наум Михаилоски I/2, ОШ „Вук Караџић“ Смедеревска Паланка Ментор Сузана Димитријевић</p> <p>Основна школа Ученици од V до VIII разреда</p> <p>Прва награда „Хари Потер“ Калина Стојановић VIII/1, ОШ „Станислав Сремчевић“ Крагујевац Ментор Предраг Николић</p> <p>Друга награда „Месечев цвет“ Марија Драшковић VI разред, ОШ „Мићо Матовић“ Катих, Ивањица Ментор Марија Вуковић Ђедовић</p>	<p>Трећа награда „Мали принц“ Ивана Оцкољић VI разред, ОШ „Мићо Матовић“ Катих, Ивањица Ментор Марија Вуковић Ђедовић Ученици средњих школа</p> <p>Прва награда „Зов Ктулуа“ Никола Дорословачки IV година, Економско-трговинска школа, Бечеј</p> <p>Друга награда „Ујка Ваља“ Ивана Живадиновић, Аља Ханак, Олга Љубисављевић, Мила Божиноски, Каролина Ромић, Катарина Ивковић Ивандекић, Викторија Вегел и Стања Станић, ГФД IV/9, Политехничка школа, Суботица</p> <p>Трећа награда „Нова прилика“ Урош Лазих и Аиџела Ђурић Школа примењених уметности, Шабач Ментор Бојана Јовановић</p>
---	--

Огроман труд и залагање, како код ученика основних тако и код ученика средњих школа заиста је на завидном нивоу. Сваки рад је прича за себе и сваки рад носи једну посебну поруку. У овогодишњем надметању, само су ситни детаљи одлучивали, те с тога жири је једногласно донео одлуку у следећим

Филип Радивојевић, председник жирија

Извештај жирија са ликовног конкурса

Жири у саставу: мастер ликовни уметник Маја Јовановић Николић, дипломирани графичар Марко Серафимовић и директор Библиотеке у Црној Трави Александра Цветковић, детаљно је прегледао приспеле ликовне радове преко 850 учесника ликовног конкурса „На крилима среће“, и донео одлуку о најуспешнијим ликовним радовима.

Сви учесници показали су креативност и на оригиналан начин одговорили на тему ликовног конкурса „На крилима среће“. Није било лако, од толиког броја пристиглих ликовних радова, одабрати најбоље.

3. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

Поред традиционалних ликовних техника, у ликовним радовима већине учесника приметили смо истраживачки и иновативни приступ у раду са новим ликовним медијима и материјалима, на основу чега можемо рећи да је Фестивал дечјег стваралаштва подигнут на нови ниво, у рангу са дечјим фестивалима у иностранству.

Такође, запазили смо да су то деца и млади која јако воле да читају, јер су ,углавном, на својим радовима приказивали књиге, при чему су странице књига бајковито представљење као крила среће. Или су представљали илустрације прича из омиљених књига.

Издвојила бих један награђени рад девојчице која је свој ликовни рад нацртала на графичкој табли и уз рад послала и шта представља и значи, чиме је свој лични доживљај поделила са свима нама што нас је веома гануло. „Рад представља унутрашњи свет девојчице која је не тако давно остала без њеног вољеног деке. У њеном свету маште, дека је грандиозан проседи змај на чијим крилима је она истински

3. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

срећна! Цртеж је рађен на графичкој табли. А име цртежа је „Декили“, моја змајева душица.“

РЕЗУЛТАТИ ЛИКОВНОГ КОНКУРСА „НА КРИЛИМА СРЕЋЕ“
у оквиру 3. Фестивала дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

Предшколски узраст	Прва награда Миа Подгоран VI, ОШ „Светозар Марковић“, Крагујевац
Прва награда Ленка Граовац, ПУ „Дечи дани“, Вртић „Мрвица“, Стари град	Друга награда Мариса Бајрами VIII/1, ОШ „Вук Караџић“, Прешево
Друга награда Сара Попов, ПУ „Дечи дани“, Вртић „Мрвица“, Стари град	Трећа награда Андреј Станојевић VIII/3, ОШ „Јосиф Костић“, Лесковац
Трећа награда Ева Николић, ПУ „Дечи дани“, Вртић „Дамбо“, Београд	Похвале Вања Ђорђевић VII/2, ОШ „Вера Радосављевић“, Неготин Галина Николић V/1, ОШ „Лесанка Максимовић“, Зајечар Невена Средњић VIII/2, ОШ „Мито Нгумановић“, Косјерић
Похвале Нађа Младеновић, Приватна предшколска установа „Пагуљак“ Београд – Винча Михајло Ристојевић, ППП, ПУ „Универзум“, Београд ППП из Славујевца, групни рад	Ученици средњих школа
Основна школа Ученици од I до IV разреда	Прва награда Катарина Хали-Јовановић, IV/2, Школа за текстил и дизајн, Лесковац
Прва награда Ива Цветковић IV/3, ОШ „Јосиф Костић“, Лесковац	Друга награда Алекса Потпић, II/1, Техничка школа „Прота Стеван Димитријевић“, Алексинац
Друга награда Срња Јовић I/1, ОШ „Стефан Немања“, Ниш	Трећа награда Милица Недовић, I/1, Уметничка школа, Ужиче
Трећа награда Дуња Цветковић IV/1, ОШ „Ђуриче Шпанец“, Бела Паланка	Похвале Милица Петровић, I/1п, Прва техничка школа Крагујевац Страхиња Спасић, III/2, Школа за текстил и дизајн Лесковац
Похвала Ана Динић III/2, ОШ „Светозар Марковић“, Лесковац	
Основна школа Ученици од V до VIII разреда	

Велика је част и прилика бити део оваквог културног догађаја у сфери дечјег стваралаштва и овом приликом захваљујем се директору Библиотеке, руководиоцима овог пројекта и редакцији, на позиву и указаном поверењу. И још једном, у име осталих чланова жирија и у своје лично име, изражавам похвале и дивљење одазиву учесника на ликовни конкурс, њиховом труду и креативном и иновативном начину ликовног размишљања.

Маја Јовановић Николић, председник жирија

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ
НА ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ
„НА КРИЛИМА СРЕЋЕ“
У КАТЕГОРИЈИ ДЕЦЕ
ПРЕДШКОЛСКОГ УЗРАСТА

Прва награда: Ленка Граовац
ПУ „Дечји дани“, Стари Град

Друга награда: Сара Попов
ПУ „Дечји дани“, Стари Град

Трећа награда: Ева Николић
Вртић „Дамбо“, Београд

ПОХВАЉЕНИ РАДОВИ
НА ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ
„НА КРИЛИМА СРЕЋЕ“
У КАТЕГОРИЈИ ДЕЦЕ
ПРЕДШКОЛСКОГ УЗРАСТА

Михајло Ристивојевић
ПУ „Универзум“, Београд

Нађа Младеновић
ПШУ „Патуљак“, Винча

Групни рад ППГ Славујевце, Мирошевце

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ
НА ЛИТЕРАРНОМ И
ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ
„НА КРИЛИМА СРЕЋЕ“
У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА
ОД I ДО IV РАЗРЕДА
ОСНОВНЕ ШКОЛЕ

Прва награда: Ива Цветковић IV/3
ОШ „Јосиф Костић“, Лесковац

На крилимаа среће

Ставићу на леђа крила
и постаћу добра вила,
па ћу свима среће дати
тако ме је научила моја мати.

Одлетећу баш далеко
да ме види тамо неко
коме среће мало треба
за осмех велик чак до неба.

Онда време нека стане
нека машта ко Сунце гране
нек се срећа ко магнет хвата
тако ме је научио мој тата.

Нек на крилима љубав процвета
нека на њима стану сва деца света
да срећа и радост код свих постоји
тако су ме научили другови моји.

Прва награда: Ана Динић III/2
ОШ „Светозар Марковић“ Лесковац
ментор: учитељица Татјана Стојковић

Друга награда: Срња Јовић I/1
ОШ „Стефан Немања“, Ниш

Трећа награда: Дуња Цветковић IV/2
ОШ „Љупче Шпанац“, Бела Паланка

На крилима среће

Сањао сам један сан.
Био је веома сунчан дан.
Одједном се облак створи ниоткуд
и понуди ми возњу свуд.

Дигосмо се у висине,
видех брда и долине.
Облачак који се спретно креће
и поклони ми крила среће.

Прелетех реке, шуме и планине,
истопих се од милине!
Обиђох све природне лепоте,
нагрејох се сунчеве топлоте.

Лепа је ова наша домовина!
Живети у њој права је милина!
Тамо су моји корени и преци,
ту је пажња поклоњена деци.

И док се сну ближи крај.
још бих посматрао овај рај.
Облак ме прати, лагано слеће
а ја крај њега, на крилима среће.

Друга награда: Пенић Страхиња Ш/1
ОШ „Јован Аранђеловић“ Црвена Река
ментор: Љиљана Пејчић, професор разредне наставе

На крилима среће

Крила има ко среће има,
а ја бих срећу дао баш свима.
Са срећом својом свуда да лете,
да срећу има баш свако дете.

И срећно дете доноси срећу,
ни малу, ни средњу, већ највећу.
Ко среће нема тај много пати,
а са њим пати и свака мати.

На крилима среће хоћу да певам,
о лепом животу да увек сневам.
Да пишем песме, да пишем бајке,
деца да читају и са њима мајке.

А живот чини само срећно дете,
са њим си срећан и ти свете.
Крила среће дајте нам зато,
ми вредимо више но суво злато.

И ја сам срећа, о мати мила!
Твоја сам срећа, жива ми била!
Твоја сам срећа, мајчице моја,
и твоја љубав и крила твоја!

Трећа награда: Матеја Огњановић IV/2
ОШ „Љупче Шпанац”, Бела Паланка

ПОХВАЉЕНИ ЛИКОВНИ
И ЛИТЕРАРНИ РАДОВИ
НА КОНКУРСУ
„НА КРИЛИМА СРЕЋЕ“
У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА
ОД I ДО IV РАЗРЕДА
ОСНОВНЕ ШКОЛЕ

Ана Динић III/2
ОШ „Светозар Марковић“, Лесковац

На крилима среће

На крилима среће
налазе се,
случајности веће
које неког срећом испуњавају.

Када учим, читам
свашта се питам.
Пјесме пишем,
слова и ријечи удишем.

То је срећа
када се увећа.

Кад летим кроз облаке многе
и хватам од маште птице,
на крилима среће
нису ми потребна крила.

Повјетарац полако њише маслачак
а ја на крилима маште летим,
чим ухватим сунца зрачак
својој ћу породици да слетим.

Милица Николетић IVв
ОШ „Јован Дучић“ Куљани, Бања Лука

На крилима среће

Скромној кући на крају села живела је девојчица дуге плаве косе и плавих очију(мама јој дала име Николина по слави Свети Никола).Пуна живота маштала о много чему.Безбрижно је одрастала поред својих родитеља, баке, деке и двоје браће.А онда се у трену све променила,недуго после њеног седмог рођендана....

Та зима баш беше хладна,Ближила се Нова Година и Божић. Уместо радост, славље догодила се велика несрећа непозната болест је преко ноћи оставила је без њеног вољеног тате. Био је тежак период за све.Њена мама се трудила да настави даље,трудила се да осмехом прекрије тугу коју је носила у срцу... Време је одмицало сами су се борили дошло је пролеће,природа је оживела,а онда још једна несрећа декино срце није издржало.... Николина је пуно волела тату и деду али ником није причала како се осећа.Полако се повлачила и неком свом свету, није хтела ни да једе, а и то што поједе поврати морала је да остане у болницу.

Нестао је осмех са лица,увели су јој образи...Мама није знала како да јој помогне.Лежала је у болничком кревету,гледала како другој деци долазе тате а њој не,нити ће икада.Тако исцрпљена заспала је. Била је поново срећна ту је био тата и деда. Славили су њен рођендан, Нову годину,Божић. Јелка пуна украса стајала је поред прозора,а испод ње пуно поклана за сваког по један.Тата јој показао да отвори ону највећу црвену за златном машном. Николина је пришла и отворила из кутије је полетео били голуб,и у трен нестао... У тренутку је била разочарана, али тата јој рекао да погледа шта још има у кутији. На дну кутије стајала је бела коветра,збуњена је отворила коверту на белом парчету папира је писало „Тусмо само нас више не видиш, биће све уреду. Отвори своја крила и лети кћери једнога дана бићемо поново сви заједно!“

Пробудила се, поред ње је била њена мама. Ништа није хтела да каже о свом сну, али онај осмех из сна није нестао са

њеног лица. Почела је да једе, да се игра са другом децом у болесничкој соби.... После пар дана изашла је из болнице. Када су улазили у двориште на крову куће је угледала оног голуба из сна. Погледала је маму и рекла „Они су ту само што их ми сада невидимо!.. Мајка је била збуњена упитала је кога не виде а ту је. Николина се насмејала и рекла да тата и деда, и да ће бити све среду....

Године су пролазиле Николина је порасла у праву лепотицу. Свирала је и певала по цео дан. А онај голуб је накада и сатима стајао на крову од куће и дивио се њеном гласу и музици.

Николина Томић IV разред
ОШ „Херој Света Младеновић“

На крилима среће

Шта је срећа? Како настаје? Где се може пронаћи? Због чега кажу да је свако ковач своје среће? Ја Вам то не могу рећи, али ћу Вам објаснити моје виђење среће? Па да кренемо мојим путевима где сам сусретала срећу!

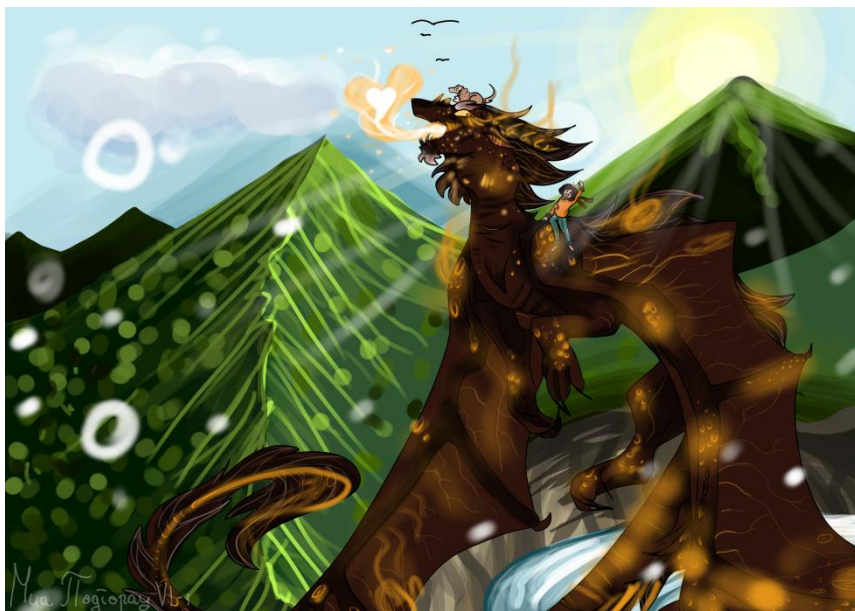
Свако дете заслужује безбрижан живот са својом породицом. Прва асоцијација среће за мене је загрљај моје маме. Још као мала осетила сам безбрижност и топлину загрљаја мојих родитеља. Многи ће рећи да је срамота да девојчица од десет година глуми мазу, али мене је баш брига и сваки такав тренутак још увек жељно исчекујем. Како време пролази та крила среће напустила су нашу кућу. Немојте ме погрешно разумети, она су порасла и изашла и изван моје куће. Дакле почеле су ме и друге ствари чинити срећном. Оног момента када сам стекла прве другове, оног момента када сам добила првог пса, тог тренутка када сам добила прву петицу! Схватила сам ширину крила онога шта ми прија. Да погодили сте, и то је срећа! Када нешто урадим добро, када помогнем некоме или када причувам млађу сестру. Знам да сам некоме дала бар једно перце које украдох са крила среће. Мој тата често ради ноћу, па уморан дође кући. И док он спава после посла ја се трудим да га моја млађа сестра не буди. Забављам сестру и са њом се играм. Тако ја ставим једно перце са крила среће нежно на јастук поред образа мог тате. Знам да је он поносан на то мало перце. Па сада када боље размислим ми смо крила његове среће. Другарице често траже да се играмо неких игара које мени нису занимљиве. Ја нисам неки ветар који дува како би спречио да крила среће загрле моје другарице . Пристанем на игру јер њихова срећа и мени прија.

На крају сматрам да сам срећна али бих замолила зле људе који воде ратове, праве оружја и бомбе, да таквим стварима уништавају породице. Породица је корен среће и свако дете заслужује загрљај својих родитеља. Због тога се

враћам на почетак моје приче: „Свако дете заслужује безбрижан живот са својом породицом!“. Знам да ово неће допрети до тих злих људи али сам имала потребе да Вам то кажем.

Николина Јеленковић IV/1
ОШ „Љупче Шпанац“ Бела Паланка

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ
НА ЛИТЕРАРНОМ И
ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ
„НА КРИЛИМА СРЕЋЕ“
У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА
ОД V ДО VIII РАЗРЕДА
ОСНОВНЕ ШКОЛЕ

Прва награда: Миа Подгорац VI
ОШ „Светозар Марковић“, Крагујевац

На крилима среће

На крилима среће,
мој се живот креће.
Јер, мене срећа покреће!
Када се рашире крила среће,
свако у авантуру нову креће!

А, шта је то срећа?
Да ли је мања или већа?
Да ли је за живот важна срећа?
Да ли нас у ствари покреће срећа?
Или нас само прати срећа?
Ко ће га знати,
да ли нас срећа прати?

Да ли се увек са пута човек срећан врати?
Срећа је за маму, када има малу даму,
када има младе даме две
срећа се удвостручује!
А када су мале даме здраве
срећа крила добије код маме!

За тату, опет, смгурно је већа,
јер његова дама од нас је већа!
Срећа је и кад имаш кључ од стана!
Док за друге срећа
Чини пара пуна врећа.

Некоме је срећа када је на мерењу већа.
Срећа су и петице, а за неког и двојке.
Он крила добије због осмеха вољене девојчице.
Ја срећна крила добијем када ту је мама,

па чак и када сестра виче, а тек је зора рана.
Крила среће ширим,
када се са другарицом помирим!
На крилима среће овај свет се креће!
Јер срећа нас све покреће!

Прва награда: Ивана Марковић V/2
ОШ „Љупче Шпанац“, Бела Паланка

Друга награда: Мариса Бајрами VIII/1
ОШ „Вук Караџић“, Прешево

На крилима среће

Смејала се раздрагано. Није могла да поверује шта је управо урадила. „Успела сам!“, прошапутала је узбудјено и грло јој се стегло од узбудјења.

Први пут је изашла напоље и видела спољни свет. Али, слика није личила на приче које јој је мајка причала сваке ноћи. Није био нежан и блистав, као што је њена мајка тако вешто описивала. Погледала је горе и видела црни облак који јој с еформирао изнад главе. Коначно је схватила да је свет у коме живи у ствари и мрачан и горак. Разочарана и уплашена, почела је да трчи. Као да од стварног живота можеш побећи.

„Викторија, чекај!“, чула је познати глас у даљини. Трчала је док су јој се сузе сливале низ побледело лице. Ноге су почеле да јој посустају, али она је свеједно наставила да трчи. У очима су јој се видели и страх и тама. Дошла је до шуме, чула је како се гаврани оглашавају у даљини. Пробијала се кроз трње и грање и саплела се. Осетила је како јој нога крвари. Покушала је да заустави крварење. Полако је устала и почела да кораца. Шепала је, док није дошла до реке да би опрала крв са ноге. Тада је пала. Погледала је свој одраз у води, и почела је да вришти. У тај врисак стао је страх, бол, туга и кајање и неверица и жеље да нестане. Видела је како се тамни облак поново назире изнад ње. Прати је. Река је постала сива, сунце је нестало, птице се више нису чуле, животиње су бежале из шуме. Викторија је мирно седела поред реке, горко плачући. Шта је поента живота? Сви живимо да бисмо умрли, немамо избора. „Несрећна си Викторија“, глас је био мистериозан, хладан и злослутан, „дозволи ми да ти помогнем“. Одједном, црна рука се пружила из тамног облака. Викторија је пружила руку, али се у последњем тренутку предомислила и тргла. „Направила си велику грешку Викторија... схватићеш то ускоро“, сиктао је дубоким тоном. Црни облак се потом залетео у Викторију, и ушао у њу. Она је оштро издахнула, падајући на камење. Погледала

је у рану, схватила је да је све ово стварно и оново је пожелела да плаче.

Видела је како јој повређена нога постаје црна. „Рекао сам ти да ћеш зажалити, Викторија. Нема потребе за опирањем. Шта год урадила, тама ће увек победити. Викторија, ово је крај“, глас се поново чуо.

Уплашена Викторија је клечала поред реке у неверици. Нога се претворила у пепео, и пепео је падао на камење. Почела је да се тресе, схватајући шта се дешава. Рука јој се такође убрзо претворила у пепео. Она је, немоћно само клечала гледајући свој одразу реци. Додирнула је чело руком која се још увек није цела претворила у црни прах.

„Не“, проговорила је дрхтавим гласом. „Можда смо сви ми створени за смрт, али то није поента живота. Мрак и несрећа никада неће победити. Можда смо изгубили вољене, и можда смо изгубили наду, али ја се нећу предати. Да, све ово је горко. Није фер. Али увек ће постојати макар трунчица среће за оне које траже светлост. СРЕЋА ЋЕ БИТИ ДАТА ОНИМА КОЈИ ЈЕ ТРАЖЕ! Никада се нећу предати. Желим да имам наду. Желим да будем на крилима среће.“

То нам мрак никада неће пружити, зар не? Ја можда умирем, али умирем вољно. И бирам срећу на крају! Чујете ли ме? ВОЉНА САМ ДА СЕ ПРЕДАМ ЗА ДРУГЕ!“, викала је. Јак ветар је почео да дува. Одједном, Викоријино лице је почело да се претвара у прах. Али, то више није био црни пепео. То је био златни прах, који је летео изнад реке. Викторија је почела да се смеје. Сузе су кренуле да се сливају низ њену још увек чврсту страну лица. Одједном, облак таме је изашао из Викторије и такође се претворио се у величанствени, златни прах, који је пао на камење. Викторија је наставила да се смеје. Све је nestало, осим њених уста. Она су наставила да се смеју. Уста су, тихо прошапутала: „Успела сам...“. Онда су и она nestала, али, смех је остао покрај реке. Ветар је разносио је златни прах свуда по шуми. Смех је наставио да одзвања, а цела шума убрзо је била прекривена величанственим златним прахом.

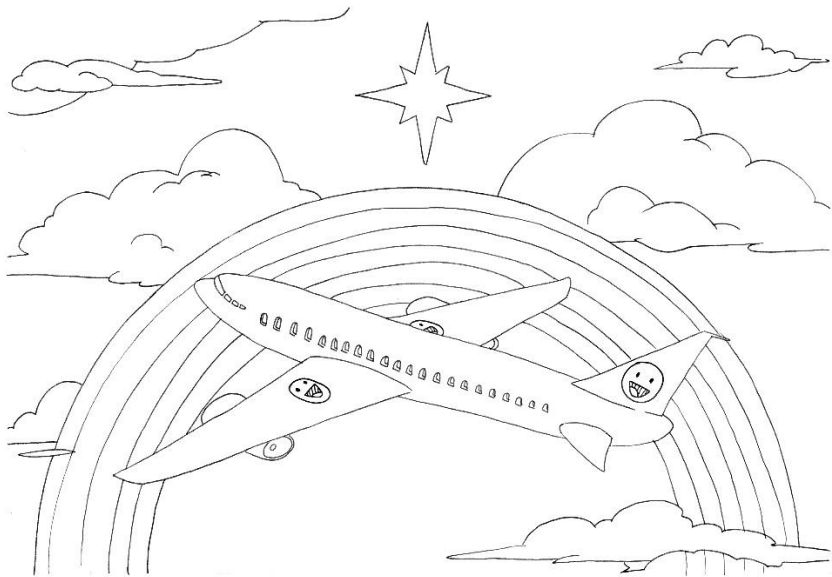
.....

Годинама касније, мајка и ћерка су ушле у шуму, која је сада била прекривена златним цвећем. „Мама, реци ми, зашто смо дошли овде?, ћерка је упитала. „Видиш љубави, пре много година једна девојчица је била у овој шуми. Али, тада је несрећа владала светом. Девојчица је живела одвојена од мрака, јер су њени родитељи желели да је заштите од тог грозног света. Нису хтели да Викторија сазна да мрак постоји и влада. Али, Викторија је била радознала, и једнога дана, изашла је из свог скровишта. Онда је дошла у ову шуму, у нади да се сакрије од мрака. Али, он је био и овде“, мајка је објаснила, и простим покретом руке приказала предео око њих. Мајка и ћерка су наставиле да ходају. Дошле су до реке, где је стајао споменик. На споменику је било Викторијино лице. Једна страна лица била јој је чврста, док је друга била непрепознаљива и представљала је прах. На споменику је величанственим, златним словима писало: „Желим да живим у слободи, и светлости. Желим да будем на крилима среће - Богиња Среће“. Ћерка је погледала споменик. „Мама, да ли је ово та девојчица? И, шта се после десило?“, знатижељно је упитала. „Девојчица је потом дошла до ове реке, мрак је почео да је уништава. Али она није била слаба. Супротставила се мраку. Желела је свет да схвати да постоје ствари за које морамо да се боримо. Нада, и срећа. Тај црни пепео се потом претворио у златни прах, који се распршио по читавој шуми! Зато сада у овој шуми има златних цветова, они су настали од тог праха. Ти цветови су магични. Данас смо овде дошли да ставимо мало цвећа на овај споменик. Ми смо данас овде због ове златне девојчице. Ова девојчица је Богиња Среће. Додај ми букет, љубави“, мајка је затражила. Ћерка је опрезно пружила букет, мајка је рекла стављајући га крај споменика споменика. „Хвала ти, Богињо Среће. Без твоје жртве, свет у коме данас живимо не би постојао. Била би поносна да видиш ово. Толико радости! Хвала ти.“ Ћерка се загледала у реку и прелепи хоризонт који се пружао пред њом. „Мама, у време Богиње Среће, да ли је небо било тако

плаво, као сада?“, ћерка је упитала док је убацивала каменчиће у реку. „Не, драга. Нажалост црни облак је претио да све прогута“, мајка је објансила. „Хвала ти, Богињу Среће. Не могу да замислим живот без плавог неба,“ ћерка је прошапутала. Потом је погледала у небо. Био је то сунчан дан. Није било ветра, птице су весело летеле. После неколико минута, мајка је устала са камења и рекла: „Хајде, љубави, идемо. Пада мрак“. Ћерка је, међутим, чула разиграни смех. „Ха-ха-ха-ха!“, смех је одјекивао реком. „Мама, шта је то било...?“, ћерка упита узнемирено. „Шта је шта било, љубави?“, мајка је упитала. „Као да сам чула неки смех...“, она одврати изненађено.

„Можда си чула Богињу Среће како се смеје! Видиш, легенда каже да су се сви делови богињиног тела претворили у прах, али је звук њеног смеха остао. Легенда каже да они који пажљиво слушају можда ће чути Богињу Среће како се разиграно смеје поред огромне реке. Знаш, иако многи мисле да су то само глупаве бесмислице, ја мислим да је то истина! Они који пажљиво слушају, чуће како се храбра девојчица смеје покрај реке... хајде сада, идемо. Не желимо да нас ухвати мрак, иако би нам магични златни цветови показали пут из шуме...“, мајка је додала са смешком. „Заиста јесмо на крилима среће због Богиње.“ Ћерка је потом потрчала ка својој мајци. Мајка и ћерка полако су се удаљиле од реке, остављајући разиграни смех да одзвања по читавој шуми...

Друга награда: Маша Пашић VI/2
Савремена основна школа, Београд

Трећа награда: Андреј Станојевић VIII/3
ОШ „Јосиф Костић“, Лесковац

На крилима среће

И док ветар око нас гране помера,
сунце испод дрвета сенку ствара,
гледам људе око себе,
забринута, срећна, љута и весела лица,
размишљам како,
за срећу сваком треба ситница,
човек за срећу мора да има дара,
да се труди, да је сам ствара.

Јер срећа је нит, танана, нежна,
што душе отворене искрено веже,
као чаробан осмех се преноси, очарава,
човек за срећу мора да има таленат,
да је види, пронађе, препозна,
да зна праву меру,
не претерује ни у чему,
да се радује цвећу, дрвећу,
птици што по небу шара,
да се потруди,
да је од снова и обичних ствари,
сам ствара.

У сваком људском срцу,
велика искра блиста,
потреба за радошћу, љубављу,
свима је иста.
За срећу је потребан и
ветар у леђа,
слобода и подршка која прија,

игра, машта, много другова,
поглед који вас топи,
лепа реч, искрена симпатија
много тајних мисија...

Жели, маштај, сањај о срећи,
пожури за својим сном,
отвори срце своје,
да се у њему жеље роје,
не треба нико машту да ти кроји,
да радиш ствари које ти нису по вољи,
знање и упорност моћ ће ти дати,
да на крилима среће снове можеш остварити -
срећан бити!

Трећа награда: Данило Стаменковић VII/2
ОШ „Бранко Радичевић“, Врање

ПОХВАЉЕНИ ЛИТЕРАРНИ И
ЛИКОВНИ РАДОВИ
НА КОНКУРСУ
„НА КРИЛИМА СРЕЋЕ“
У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА
ОД V ДО VIII РАЗРЕДА
ОСНОВНЕ ШКОЛЕ

Галина Николић V/ 1
ОШ „Десанка Максимовић“, Зајечар

На крилима среће

Још вечерас кроз прозор гледам
док се чежња у мени бори,
чекам и ову наду не дам,
још ме твоја присутност двори.

Очи ми се склапају полако
и тмуран санак лагано хвата.
Никада се нисам осећала овако
да нећу издржати срце схвата.

У једном трену светлост се јави
и као да ме узима под своје.
Питам се ко сам ја у ствари
и куда теже наде моје.

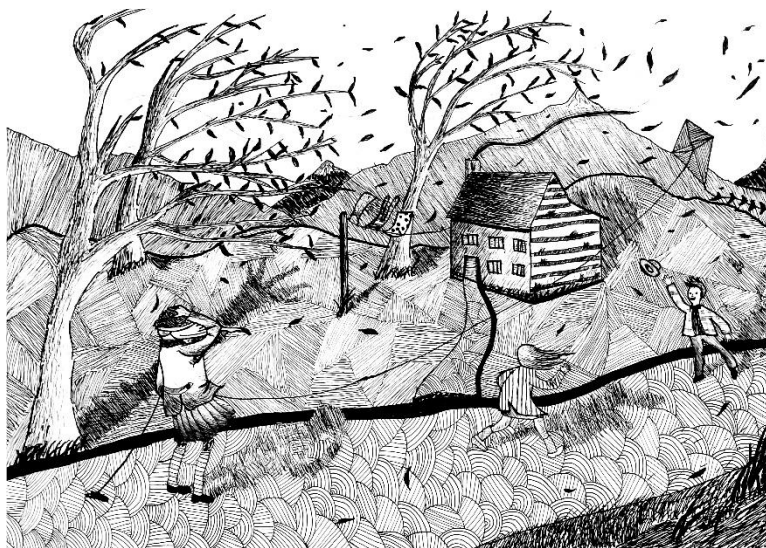
Чудан осећај обузима ми тело,
некаква несвакидашња срећа.
Моје срце је поново цело
док лежим на гомили цвећа.

Одједном се познати појави лик
и мирис који на лето подсећа,
као да чујем свог срца крик,
у мојој души поново станује срећа.

Омаче ми се рука и отворих очи,
Сванула је већ одавно зора,
Тражим трагове од прошле ноћи,
Мирис борова, плаже и мора.

Можда снови најављују јаву
која се још увек од будних очију скрива,
можда срце није увек у праву,
али наставиће да се нада, воли и снови.

Нина Радовановић VIII/1
ОШ „Попински борци“ Врњачка Бања

Лука Стаменковић VII/2
ОШ „Вера Радосављевић“, Неготин

На крилима среће

Зовем се Урош, имам тринаест година и свака од њих испуњена је многобројним лепим тренуцима које сам доживео захваљујући путовањима на крилима среће на које сам кретао читајући књижевна дела чија је садржина оплемењила моје детињство и испунила ми највеће жеље.

Читање ми је од малих ногу давало крила којима сам летео у свет маште, обилазио свет и упознавао многе славне личности наше још славније историје. Крила среће су ме не тако давно вратила у средњовековну Србију на двор славног цара Душана, где почиње моја прича.

Лето Господње 1349. године, Призрен, царска престоница или како, ми, Срби волимо рећи, жила куцавица читавог Српства. Шетам узаном стазом покрај Бистрице, несигуран, али срећан због предстојећег сусрета са тек крунисаним царем. Капљице леденог зноја се сливају низ моје лице, очи сјаје чудним сјајем, док размишљам о томе шта рећи српском Цару. Приближавајући се Манастиру Светих Архангела, у даљини, на пресијавању сунчевих зрака и снажне реке, угледах горостасну силуету, дуге врране косе, раскошно одевену, са круном на глави, без сумње, то је он. То је Цар Душан Силни. Прилазим, клањам се Цару, дрхтавих колена, али уздигнутог, поносног чела, знајући да сам ја један од наследника његовог имена. Не знам одакле да почнем причу, да ли од Лазареве жртве, од Милошевог јунаштва, Милановог витештва, или Урошеве и наше неспремности, да у потпуности сачувамо оно што су нам, сам Цар пред којим стојим, и наши преци оставили у аманет. Не знам да ли да се извињавам, или затражим савет и помоћ око оног што ме највише интересује, како у двадесет првом веку бити витез какви су били витезови Реда Змаја. Царски глас прекиде тишину и прену ме из мисли. Прихватих његову снажну руку не проговарајући ни реч. Тишину поново прекиде он, сам Цар Душан, питајући ме шта је било толико битно да сам лично морао видети управо њега.

Крв ми се заледила у жилама, али сам успео да изустим прве речи. Представио сам се и рекао Цару да сам имао срећу да ме нека невидљива крила из кнежевог Крушевца доведу у његову престоницу и да желим да ме лично он научи витештву које само јунаци попут њега поседују. Чувши одакле долазим рече ми да ће ми дати савете које је некада давао нашем кнезу Лазару из чијег града потичем. Умирујућим гласом говорио ми је да праве витезове краси храброст, искреност и поштење. Да моје срце мора бити чисто, поглед искрен, а речи мудре. Да своју земљу треба да представљам и чувам памећу и знањем, јер је време мачева одавно иза нас. Пажљиво сам га слушао док ми је говорио да ми знање и доброту нико не може одузети и да су то моја крила која ће ми обезбедити сигуран лет у срећну будућност. Упијао сам сваку његову реч дајући му обећање да их никада нећу заборавити. На растанку сам му рекао колико сам му захвалан, а он ми је уз благи осмех поручио да је сада сигуран да ће његово царство бити сачувано све док има оних који читају о њему и чувају успомену на наше славне витезове. Након овог путовања на крилима среће наставио сам да слободо време проводим читајући и ширећи своје видике знајући да ће са сваком прочитаном књигом моја крила била снажнија, а знање веће. Сигуран сам да ће мој лет кроз свет књижевних дела бити све интересантнији и да ћу у будућности слетети на зидине многих утврђења која баш као и књиге чувају оно што у нашој историји најсјајније сија.

Ученик: Урош Лукић VII/1
ОШ „Кнез Лазар“, Велики Купци
Ментор: Јелена Павловић

На крилима среће

Питала сам маму :

-Шта је срећа ?

Рекла ми је :

-Срећа је емоција, односно једна хемијска реакција која се дешава у организму и настаје због повишеног нивоа ендорфина, серотонина, допамина, окситоцина...

Само сам је погледала и одмахнула главом. Шта очекивати од једног лекара?! Увек и у свему траже неко објашњење.

-Мама, али шта је за тебе срећа?

Погледа ме мило оним њеним великим плаво-зеленим очима , загри ме и рече:

-За мене, срећа си ти, љубави мамина!!!

Нешто топло и нежно испуни ми срце.

Хтела сам да сазнам од тате шта је срећа. Мој тата је шахиста и математичар, и стално је неким својим мислима. Мудро ме је погледао, као да управо намешта шаховску фигуру за мат, извади неколико књига са полице и поче да чита. Већ код првог имена филозофа Аристотела сам престала да разумем шта ми чита и само сам климала главом. Он ме је одушевљено загрио и рекао:

-Ето, видиш шта је срећа.

Ја сам наместила мудри поглед и одлучила ипак да га питам :

-Тата, али шта је за тебе срећа?

Погледао ме је мило и рекао:

-Ти си моја срећа!!!

И опет нешто топло осетих у души.

Питала сам баку шта је срећа. Подигла је поглед са књиге и рекла:

-Срећа је кад дете донесе родитељима лепе вести из школе .

Хм, шта очекивати од једне учитељице?

- Али, бако, шта је за тебе срећа?

- То си ти, бакино злато.

Утонула сам у њен загрљај и сетила се оних наших великих разговора кад сам била мала. Бака је одувек знала да прича са мном и све да ме разуме.

Погледала сам у деку. Иако је помно гледао „Слагалицу“, пратио је шта бака и ја причамо.

-Деко, шта је срећа?

-Кућо декина (тако ме он зове), срећа је кад је човек здрав, кад има породицу и кад је сто увек пун.

Сетила сам се његових прича када је био мали и како се тада тешко живело и било ми је јасно зашто је за срећу управо то рекао.

-Али деко, шта је за тебе срећа?

-То си ти, декина кућо!

И штипну ме по руци, онако нежно као што само он то зна.

Питала сам и ујку шта је срећа. Насмејао се и рекао:

-Срећа је када неко освоји Лото.

-Али, ујко, шта је за тебе срећа?

-Ти си моја срећа, Макице!!! Ујкина срећица.

И, схватих, срећа то смо сви ми. Срећа је мамин топли поглед, загрљај, пољубац. Срећа је татина јака рука на рамену јер знам да је ту, уз мене, увек и заувек. Да ме штити и воли само онако како он то уме. Срећа је и сваки минут са баком и деком. Срећа је и прављење пите са баком, и приче о школи су срећа, и приче о прошлости са деком су срећа. Срећа је и када ме ујка вози комбијем а ја се смејем и машем свима око нас.

Срећа је свуда око нас. Срећу треба делити и никада не бити сам у срећи. Када се срећа дели, само се тада лети и само се тада права срећа и осети.

Марија Милетић V/4
ОШ „Уједињене нације“, Церак- Београд

На крилима среће

Где год да се окренем, око себе видим само празнину. Озбиљна лица озбиљних људи, сива одела, досадне и већ добро познате светлеће рекламе и заиста, тешко је поверовати да су те пословне особе некад биле неваљала и насмејана деца.

Многи потискују своју луцкасту и смешну, бољу половину. Заборављају како је лепо бити дете! Несташлуци и игре по цео дан, разбибрига и лековит, питом осмех тих малих румених образа. Где је тај плави чуперак у твојој глави? Пробуди га, изгрди га што спава, рашири крила и лети, лети високо до звезда! Не дозволи ни ветру, ни киши, ни одраслима, да ти одузму то богатство. То богатство су ти подариле роде, кришом су ти га уметнуле у твоје малецно срце и од тада си постао дете. Не би било лепо да тај поклон не примиш јер оне су се стварно помучиле да те однесу код твоје мајке и оца. Зато, немој никада да заборавиш ко си ти заправо, јер ти ниси само блесаво и незрело дете. Речи су кључеви који отварају чаробна и маштовита врата, и тако реч дете представља много више и значајније од свега на овом свету.

Дете је љубав, мудрост, пупољак који ће се једног дана, попут ружног пачета, винути високо у те вечне облаке и живети у свом магичном свету. Сањај, нека то плаво море у

теби никад не пресуши и нек заувек чува сав тај величанствен свет у себи. Постани принц свог света, и маштај, немој да будиш тог сањара у себи, већ му нежно помилуј златну косу, попут класја жита, и закључај га, само теби видљивим и знаним кључем, дубоко у твоје умилно срце. Када устајеш, пожели добро јутро златокосом сањару, и врапцу на прозору, и твојим још непознатим пријатељима, које ћеш упознати у својим несташлуцима. Промоли главу кроз прозор, озари се сунцу и оно ће те, заузврат, наградити својим питомим и милим зрацима, а један ће зрачак, и до срца доћи и Принц у теби, тихо ће шапнути: „Сањај, лети и стварај, стварај тај шарени свет у себи док се он не створи и око тебе“. Нека свет буде твоја трамболина и сваки пут кад би скочио на њој, видео би праву и недодирљиву, често тражену и поткупљивану, али увек присутну срећу. Веруј ми, веруј у ово што ти причам, јер коме ћеш ако не детету, ако не искреном и драгом бићу.

Спуштај се низ дугин шарени тобоган и немој да се плашиш, јер ако кренеш да падаш, не заборави да имаш крила. Рашири их, и грациозно попут поносне птице летачице, вини се у висине и ослободи овог милог Принца у себи, препусти му се, и он ће те, попут звезде водиле, снажно увхватити за руку и водити кроз живот.

Маша Родић VIII/2

ОШ „Васа Чарапић“ Бели Поток

Ментор: Снежана Стојановић

Невена Средић VIII/2
ОШ „Мито Игумановић“, Косјерић

На крилима среће

Кад ми тело заигра и ритам знам
А музику желим да појачам
На крилима среће ме носи
И смех ми наноси
Игра

Кад сам у вољеним рукама и љубав осећам
Ја тога се увек сећам
На крилима среће ме носи
И моју тугу односи
Љубав

Кад узмем гитару и засвирам до краја
Тада музика цео мој свет напаја
Нема ми ниста лепше
Него кад уз музику кренем да плешем

А кад одем у природу и чујем шум воде
И познати путеви ме кроз тајну шуму проводе
Ја стигнем до извора не само потока
Већ до извора мог порекла
Где су моји прабаба и прадеда живели
И ту сваки дан се веселили.
На крилима среће ме носи
И мени срећу доноси.
Породица

Матеја Бакетарић, VI/1
„Савремена основна школа“ Београд

На крилима среће

Ухватим себе да се понашам као Хајди
лутам пољима и размишљао о животу.
Од тих лутања не видех никаквих вајди
али зато у читању спознах сву лепоту.
Некад сам као Твенев несташни Том
па бих само да правим несташлуке
бежим са часова, свуда остављам лом
правим разне глупости и јавашлуке.
Онда ми дође да летим попут Петра Пана
окупим пријатеље тек да ме жеља мине
скачем са дрвета, крова сва раздрагана
а онда ми још нека идеја у глави сине.
Књиге су мој једини бег из стварности
у њима се ништа што ја нећу не среће
књиге су писцима одраз реалности
кад их читам ја сам на крилима среће.

Теа Јовчић VI

ОШ „Јован Јовановић Змај“ Алексиначки Рудник

Ментор: Марија Петровић

На крилима среће

Када погледам у небо запитам се како доспети тамо горе, колико је удаљено...а онда помислим колико високо птице могу да лете? Да ли својим крилима милују облаке? Да ли ја само помоћу крила могу бити гост неба и руком га дотакнути? Питам се и питам старије, али нико нема прави одговор...

Некада замислим да имам нежна крила, прелепих боја...Замишљавам како и где бих све летела...Одувек сам волела птице. Свака врста је посебна на свој начин. Боја, перје и крила чине их моћнима и изузетнима. Оне су сналажљиве, мудре...Висине до којих оне могу да се вину, њихова снага и достојанственост када су горе, просто измаме осмех на мом лицу. Ја сам иначе велики љубитељ животиња, а за птице сам почела да се интересујем због једне серије коју сам гледала. Научила сам много поучних ствари. Упознала сам једну фасцинантну врсту птица-албатросе. Истраживала сам и пронашла да постоји чак тринаест врста. Распон крила им је велик, чак до 3,5 метара. Сада говорим како своје најближе грлим албатроским загрљајем. Ух, када бих ја имала таква снажна, а уједно и нежна крила. Од толике моје жеље да полетим и будем део тог чаробног света, зачух неко лупкање на мом прозору и глас који ме дозива. Учини ми се да видим албатроса! Протрљах очи, али не! То је био само плод моје маште. Размишљајући о птичјем царству, задремала сам...Пробудила ме весела граја разноврсних птица. Била сам збуњена јер сам ја разумела њихову песму и о чему причају. Читала сам о немуштом језику...Да ли је могуће да ја разумем језик животиња и биљака? Једна од птица са златним крилима ме позвала да им се придружим. Желела сам, али нисам знала како. Одједном, осетих нешто на својим леђима. То су била крила, нежна и мека, прекривена неким сребрним шљокицама. Осетих ту моћ коју дају крила и

за трен се нађох међу облацима. Пратиле су ме остале птице, а предводник је био један предиван албатрос. Ни сањала нисам да ћемо летети изнад читаве Србије, уживајући у њеним лепотама и природним богатствима. А онда се нађох и изнад Италије. Незабораваоан приказ венецијанских гондола! Ипак, најснажнији утисак био је када смо лебдели изнад Босфора. Албатрос ми је успут испричао читаву турску историју. Некада сам читајући шетала по крововима Париза, а сада сам из другачије перспективе посматрала многе градове и земље. Од птица сам чула разне приче и легенде везане за многе свестске престонице...Сазнала сам и о Египту који ме много привлачи, и о чувеној Клеопатри. Упознали смо и нове другаре. Сви су они причали истим језиком. Препоручивали су нам занимљива места за одмор и храну. Ово су биле незаборавне авантуре које су ме остављале без даха. Ипак, недостајао ми је дом, моји најближи. Недостајао ми је људски загрљај. Мора да признам да сам желела да поново будем нормалан човек, односно дете. Иако је путовање било незаборавно и забавно, иако сам била пуна утисака и доживљаја, бити птица је прилично тешко и захтевно. Али, сваки пут је тежак и стићи до циља није лако. Битно је да нешто искрено желимо и да будемо упорни. Битно је да се препустимо и уживамо на крилима маште, на крилима среће. Таман да се поздравим са летачицама, ударих у неку грану дрвета...

Отворих очи. Била сам у свом кревету, својој соби...Брзо се осврнух, али на леђима нисам имала крила...Све је ово био мој сан...Али, иако је тако, памтићу сваки делић најлепшег сна, своје другаре. Памтићу мој пут на крилима среће.

Јована Глицић VI/3
ОШ „Стефан Немања“ Ниш
Ментор: Тања Цекић

На крилима среће

Често је људима срећа
пара пуна врећа.
Али, лептир нема пара,
па слободно крилима по небу шара.
Срећа је дакле у нама и око нас,
само у својим мислима
можемо пронаћи спас.
Како? Па лако!
Помислиш на сунце и уживаш у њему,
помислиш на месец и звезде,
на чисту планету и љубав у свету.
И волиш, безусловно волиш.
Каквим се мислима бавимо
таквом планету правимо.
Биће нам боже свима
кад срећом хранимо свет око себе
ево, ја прва почињем песмом
од мене за тебе.

Николина Кековић VI/1
ОШ „Вожд Карађорђе“, Лесковац
Ментор: Ирена Кековић

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ
НА ЛИТЕРАРНОМ И
ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ
„НА КРИЛИМА СРЕЋЕ“
У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА
СРЕДЊИХ ШКОЛА

Прва награда: Катарина Хаџи-Јованчић IV/2
„Школа за текстил и дизајн“, Лесковац

На крилима среће

Делом преносим љуту битку коју бију завађене стране моје душе, у нади да ћу помоћи свима чије се биће цепа тачно по средини. Као што имам обичај рећи да је мој живот почео онда када сам научила да пишем, тако сам продисала онда када сам сахранила песимизам.

Ја број један: „Мислио сам да испричам тужну причу, али сам схватио да не уем тако делати, јер лако је гађати срдашца тугом премазаним стрелама, ја сам желео да мојим читаоцима сузе млаке потеку од другог, можда од лепоте, среће, можда од истине, разноликости.

„Јесте, мајко, скривено у крви.

Све пороке давно пробах први.

Кајање ми јача страна поста.

Оног дана кад ти рече доста.

Тада кад сам кавгу прозв'о срећом.

Начинио себе пијаницом већом.

Сад гологлав за се вучем прђе

Тешке путе назирем кроз трње.

Шта ћу, мајко, победу над собом кунем

Жив сам човек, ал у црној земљи трунем.

И шта стекох, с душом сам продав'о

Знај да, мајко, за све имаш право“, рече и угаси се.

Ја број два: „Не смем се стидети пред својим жељама да ме муче љубавни јади пре него сахраним младост“. Вичем у екстази: „Људи, будите при снази! Долазе тешка времена, а срећа није савремена“.

Шта год вас чини срећним, а самим тим бољом особом, неизмерне је вредности; јер, рођени као индивидуе и прелепи у својој различитости, осмесима пружамо најлепши дар

свету, стога, пре својења рачуна последњег даха, у трену кад кости легну да се одморе до бескраја, један од циљева мора бити пронаћи своју срећу. Укључићу све аларме света, исписати црвеним ружем, дићи узбуну и запалити многа срца, само да сигнализирам: извори су непресушни.

Можда свако од нас поседује добру душу способну да види добро, сви се рађамо једнаки и невини, само понеки на овом компликованом путу по имену живот погрешно скрену, или заобиђу препреку прелазећи у супротну траку, иако виде да им неко иде у сусрет. Ја не браним грешне, само ме занима ко одређује када моји разлози за срећу постају неморални. Ми јесмо компликовани, бескрајно сложени и недокучиви. Али окоштао нам је систем вредности; престрављује ме мала амплитуда могућности удаљавања од обичног. И све то данас у свету где се проповедају блуд и неморал, док се лажемо да нам је све дозвољено, а глобално повезивање је, тужно, лакши начин да будемо осуђивани и осујећени. До последњег издисаја, постоји нова шанса, и зато, сваки пут када помислимо да је касно, сетимо се да је једино што апсолутно никад не касни наша смрт.

Можемо ми да се надамо рају и плачемо над својом судбином коначности, али зар није логичније ценити бар овај (вероватно једини) живот који нам је дат? Ја само желим да испишем великим словима, баш овако: **ЉУДИ, БУДИТЕ СРЕЋНИ!** Кратак је наш век – намиг овог универзума – да бисмо у њему имали места за ишта осим љубави, енергије и среће. Кад ко оде, доћи ће бољи; не тугуј за мртвима, помози живима; ако немаш око себе добре узоре, узор постани сам. Било који мој предак могао је умрети пре него настане мој наредни предак, или чак не упознати свог изабраника од кога ће уопште настати тај наредни, и ја данас не бих била овде.

Како онда живот није магија? Дакле, ја сам фантастика, спoј тривијалности, плод маштарије непознатог духа и милион пуких случајности, ја сам дете нимфе и бога, ја сам чиста срећа. Мени и дан-данас сузе потеку свако вече када се захвалим некоме или нечему мени непознатом на томе што ми је дата шанса да по овом путу остају баш моји трагови.

Тим мислима притварам врата и удаљавам се лаганим ходом унатрашке, вешто избегавајући светла позорнице, до почетка, за трун способнија него раније да угледам срећу када ме вреба, али решена да ја њу заскочим када осетим да је прави тренутак, јер одбијам да поверујем да нешто тако чисто може бити превртљивије од једне особе.

Борба је готова. Ја сам поносна.

Други нек бију своје битке. Срећно им било!

Прва награда: Ана Сићовић IV/6
Гимназија „Патријарх Павле“, Београд

Друга награда: Алекса Протић П/1
„Школа за текстил и дизајн“, Лесковац

На крилима среће

Познајемо ли срећу уопште? Да ли је она птица или, можда, авион, јер је људска творевина настала размишљањем? Срећа није природан след догађаја, она се гради менталним процесима, не физичким. Попут примењених уметности, срећа се испољава у материјалном облику, али је већа и значајнија када оповргне све постојаности и везе са опипљивим и пресели се у ум и душу, стварајући, попут интернета, везу између милијарди људи.

Рад и плодна празнина, пријатне и непријатне емоције – све то чини живот. И срећу. Срећа је живот, прилика да удишемо помало од сваке честице онога што га сачињава. Чак и када то значи да на тренутак изгубимо себе. И изгубимо се, а онда, након много тренутака бунила, вратимо се свом примарном циљу, својим коренима. Неко се никада и не врати, јер се задовољи. Незадовољни су само увиђавно неумољиви. Они који се пењу степеницама и када се лифт не поквари, они који преузимају одговорност за спољашње околности и полазе – небитно куда. Они мењају ствари, схватајући да је живот у њиховим рукама, иако су други довели до тога да се тај живот маскира, поквари, изгребе. Сами ћемо заспати увече, иако смо у просторији пуној организама. Ниједна особа неће заспати у истом тренутку кад и ми, ни породица, ни пријатељи, ни љубимац, она бактерија која се настанила у акваријуму, мрвица хлеба на тепиху, бацили, слово у књизи нашег поглавља, оног у којем тренутно животаримо надајући се да ћемо једном бити срећни. Нећемо се ни пробудити у исто време, али ћемо их чекати да се пробуде и опет ћемо се препустити спавању – тако се тоне у незадовољство.

Изађимо из осмице, био то број трамваја, кућног стана, ординације или учионице, не правимо бесконачност од свог живота зато што ћемо ту исту осмицу ставити да спава, у хоризонтални положај! Лет не траје вечно, нити полетање, а ни слетање.

Њишући се на граници између присуства и одсуства, зуримо у далеке таласе бездана неодређености. Говоримо да нам је јасност поступака блиска, а заправо се надамо да ће нас струја социалног прихватања усмерити ка задовољству. Плима је осека, једно ствара и прожима друго и додирује непоколебљиве површине исконске димензије сваког појединца. А борбена смиреност и преузимање моћи настаје онда – када се призна.

Признати себи, ето то је истинска срећа. Признати да вас нешто мори, изједа, да нешто није за вас иако сте свим силама желели да се обистини. Признати сам себи и заузврат добити парче свог доживљаја, оног због којег се тренутак толико цени. Крила су изграђена од сваке честице признања која воде напред. Помажу нам да схватимо шта није у реду. Помажу да видимо. Не треба вам огледало, можете и без њега. Не чекајте да га купите да бисте продрли у себе и признали. Признали да сте то баш ви и да желите да будете још бољи. Признати, напредовати, а ипак изаћи из непоколебљивог објективног уверења које налаже да се сваки безброј мора искористити. Живот није рачун и нећу калкулисати, нити ћу бројати колико тога себи признајем. Гледаћу у једну тачку сатима и заборавити на све, чак и на признања, и дозволивши себи празнину, дозволићу и срећу. Када признамо, отворимо очи и угледамо све оно што стоји поред нас, а нисмо до тада видели. По признању да је појединцу потребна диоптрија самосвесности, следи и

проналазак наочара истине. Па промените стакла! Мењајте шта год пожелите, али признајте!!

Признаћу! Ја се одмарам када напредујем. Није то до количине одговорно коришћеног времена и простора или добро одрађеног посла, то је до унутрашњег доживљаја, рада на њему. Ја немам крила и признајем то, али сам такође признала себи да ћу корачати смирено и полако, све даље, дајући себи довољно времена за освешћивање, ближе онима којима је потребна садашњост. Признала сам, то је моја сврха, то је моја свест, то је моја срећа. Признајем себи штошта сваког дана. Признајте и ви!

Друга награда: Мина Маричић I/6
Филолошка гимназија, Београд

Трећа награда: Милица Ненадовић I /1
„Уметничка школа“, Ужице

На крилима среће

Хтео сам да купим себи нешто необично и интересантно од новца који сам добио за рођендан. Питао сам друга да ме посаветује, а он је одговорио да ће ме одвести на малу пијацу, која дише на крају града и где људи продају најнеобичније ствари. Рекао сам му да сам чуо за ту пијацу и да није баш на добром гласу од како су на њој ухапсили трговце који су продавали маглу тако што су је паковали у кесе, јер нису били ухапшени због магле, него због тога што су кесе угрожавале животну средину. Он ми је објаснио да се на тој пијаци заиста може купити свашта: судбина, плац на Марсу или Месецу, осмех, крила среће...

Мене су највише заинтересовала та крила среће. Одувек сам био веома радознао и маштао да могу да летим. Лет је за мене слобода и победа над силама које вуку људе ка земљи. Те ноћи нисам могао да заспим. Са нестрпљењем сам чекао сутрашњи дан и одлазак на пијацу. Био сам превише узбуђен и срце ми је одзвањало као црквено звонце на дан Врбице. Имаћу крила, моћ да летим и додирнем врхове неба. Бићу тамо где је до сада летела само моја машта. Надмудрићу човекову судбину да буде стално везан за земљу. И док будем летео мој дух ће бити испуњен блаженством и уживањем, бићу бескрајно срећан.

Чим сам угледао први зрак сунца, појурио сам по крила среће. Нисам осећао ни простор, ни време када сам утрчао на пијацу и викао: „Крила среће, крила среће, где могу да купим крила среће?“ Показали су ми пут и ја сам стигао до продавца. Био је то слепи старац.

„Младићу, желите ли да купите крила среће?“

„Да, да. Да!“ – рекао сам узбуђено.

Пружио ми је своје старачке руке у којима није било ништа и рекао: „Ево, изволи крила. Ја са њима летим сваки дан и видим све.“

„Како видите када сте слепи?“ – упитао сам.

„Човек не гледа и не упознаје свет само очима. Ако желиш крила, мораш ми дати сав новац који си понео.“

„Али, Ви у рукама немате ништа!“

„Ти само мислиш да немам. Ниси добро видео, јер гледаш само очима.“

„Не могу Вам платити за нешто што не постоји.“

„Ти само мислиш да не постоји. Крила среће су ту, а када их платиш она ће ти израсти и тада ћу ти све објаснити. Ако нећеш, иди.“

„Прескупо је да Вам оставим сав новац који сам понео.“

„Срећа има много већу вредност од било каквог новца. Онај ко има крила, њему новац ништа не значи. А новац који ми будеш дао, поклониху у добротворне сврхе.“

Дао сам му сав новац.

Ставио је смежурану руку на моје раме и наставио:

„Сви ми имамо крила среће. Она су у нама, у машти. Само нам је потребан ветар који дува у добром смеру. Важно је да верујеш да их имаш и можеш да полетиш.“

„Молим Вас да ми само појасните, шта сам ја онда купио од Вас?“

„Купио си идеју. Идеја је најскупља. Све остало је на теби.“

Замишљен, полако сам кренуо кући. Неочекивано, готово истог тренутка, поред мене је протрчало мноштво сиромашних људи. Застао сам се да видим шта се дешава. Старац им је даривао новац, делио савете. Та његова доследност и добронамерност биле су довољне да му верујем, јер је од мог новца много људи добило крила среће. То је потврдило да је оправдано што сам од њега купио идеју, зато што сам схватио да свако од нас има крила, а на сваком човеку остаје да пронађе шта је то што га уздиже. На лицу ми је блистао осмех задовољства, јер је из идеје почела да се рађа спознаја живота.

Све ствари које радимо у животу, радимо да бисмо били срећни. Све што желимо у животу, желимо да бисмо били срећни. Човек је једно дубоко трагично биће, које живи

заробљено у заблуди мислећи да нема крила и жели их само да би био срећан. А у ствари се рађамо срећни, јер имамо крила скривена у нама, само треба да их пронађемо на време. И онда, док летимо кроз живот, упознајемо себе и схватамо да је наша душа нешто огромно и бескрајно по својим могућностима.

Трећа награда: Урош Тирнанић III/4
Савремена гимназија, Београд

ПОХВАЉЕНИ ЛИТЕРАРНИ
И ЛИКОВНИ РАДОВИ
НА КОНКУРСУ
„НА КРИЛИМА СРЕЋЕ“
У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА
СРЕДЊИХ ШКОЛА

На крилима среће

Пријатни поветарац лелујао је лепршаве црвене завесе. Сунце је обасјавало лица ученица које су свако мало зевале, напола склопљених очију. Марија је седела са још једном девојчицом у првом реду. На клупама испред њих лежале су отворене читанке и свеске исписане рукописом које су и оне саме једва разазнавале. Професорка је стајала испред табле, окренута ка њима. „Замислите...“, започе замишљеним и сетним гласом, „Чича Горио је био спреман да жртвује све што има само зарад неколико момената са својим ћеркама, а оне му ни то нису приуштиле“. Заћутала је и погледала у своје ученице, подигавши обрве. Оне су само наставиле да немо гледају у таблу, безизражајног лица. Професорка је оборила поглед и уздахнула. Прошло је неколико тренутака потпуне тишине док се није изненада на ивицама њених усана појавио једва приметни осмех. „Него, да Вас питам нешто...“ почела је она, веселијим и гласнијим тоном. Марија, која је до тада била наслоњена на наслон столице, усправила се и знатижељно подигла поглед. „Да ли и у вашим животима постоје такви моменти среће; моменти среће за које бисте мењали месеце, па и године живота, само да их поново проживите?“, упитала је професорка.

Марији је застао дах. На сам помен речи „срећа“, у мислима јој се јавила слика баке. Спремала је ручак. Слика јој се учинила тако живом да је могла да осети спарину кухиње и ваздух испуњен мирисом зачина. Пришла је баки која је толико била загледана у лонац са ручком да је није ни приметила. „Бако, стигла сам.“, рекла је смејући јој се. Бака се збуњено окренула да би је, чим је препознала Марију, снажно загрлила својим чврстим набораним рукама. Када се

одмакла, нежно јој је ставила руку на раме и погледала оним њеним веселим плавим очима. „Драго ми је што те видим“, рекла је звонким гласом. Лице јој је било пуно бора, али те очи су биле толико испуњене добротом и љубављу да би Марију сваки такав поглед разнежио. Наставиле су заједно да спремају ручак и ручале. Марију није могла да не преплави нека топлина око срца док се присећала свега тога. Међутим, кухиња и бака су нагло ишчезле из њених мисли. Грло је почело да јој се стеже. Кухињу је заменила просторија пуна људи обавијених у црно. Одмахнула је главом, али болне мисли су наставиле да навиру. То је била бакина соба. Она је увек била лепа, топла и ушушкана, а тада први пут ... обавијена велом црнила и туге. Бакина соба, која је за Марију представљала оазу и уточиште, сада је била препуна људи који су тонули у дубоком мору суза. Марији је пришла тетка, нежно узевши обеа рукама њену и плачним гласом рекла: „Моје искрено саучешће, душо, знам колико си волела баку.“

Била је у праву. Опојни мирис бакиних крофни, играће карата у дворишту на свежем ноћном ваздуху, причање прича из младости уз топло ћебе и чај – то су све били тренуци који се више никада неће поновити. Тренуци током којих је осећала да је на врху света, да је на крилима среће...

Њене сетне мисли прекинуо је ненадани ударац лактом у ребра, „Ало, пробуди се аман!“ чуо се шиштав глас. Тргла се. Уф, добро је. То је била само другарица из клупе. Све је било у реду, и даље је била у учионици на часу српског. „Професорка те је питала нешто“, шапнула јој је, показујући погледом ка професорки која их је погледала доброћудним смешком, лаганим кораком прилазећи њиховој клупи. „Шта ти мислиш о срећи, Марија?“ поновила је своје

питање. „Па...“ почела је Марија, неодлучним и тихим гласом. Цело одељење се окренуло ка њој. Она је ретко проговарала на часу. „Мислим да срећа није стање, већ само један тренутак. То је осећање које некако увек прекратко траје и кога постанеш свестан тек кад прође.“ Осећајући очи целог одељења на себи, Марија је чврсто стезала песнице, заривајући нокте у месо, док јој изненада није опет прошла слика баке кроз ум. Стисак је нагло попустио. Прошло је неколико тренутака и баш када су сви скренули поглед са ње, досетила се да има још нешто да каже. И то нешто чега до малопре није била ни сама свесна.

„Рекла бих...“, почела је, овај пут самоуверенијим тоном и са благим осмехом на лицу, „Рекла бих да се баш у тим непоновљивим тренуцима крије лепота живота. Они су заправо оно што нас мотивише да упркос свој тежини живота идемо напред и ма колико нам се срећа наизглед чинила неухватљива и нестална, свако сећање на прошлу срећу је њено оживљавање.“

У тренутку када је завршила реченицу, звонило је за крај часа. Крајичком ока је погледала у професорку. По њеном изразу лица би рекла да је била задовољна њеним одговором. Деца су полетела ка вратима. „Довиђења, ђаци!“ рекла је професорка, излазећи из учионице. Марија је убрзо остала у празној учионици. Тек је кренула да пакује књиге. Волела је да остане последња јер се није дружила са другом децом па није желела „да се гура са њима“. Завршивши са паковањем, пошла је ка вратима, када је угледала неколико девојчица из одељења како стоје испред учионице и весело чаврљају. Била је збуњена. Зашто стоје ту? Часови су се завршили. Са nelaгодом и намером да што неприметније прође поред њих, Марија је изашла из учионице и хитрим кораком кренула низ

ходник. „Најзад, тебе смо чекале!“, пресекао ју је весели глас. Заледила се. Руке су почеле да јој се тресу, али их је држала у џеповима да то сакрије. Зашто је зову? Је л' урадила нешто погрешно? Дубоко је удахнула и окренула се ка њима. То је била она девојчица са којом је седела у клупи. Пришла јој је и потапшала је по рамену. „Много ми се допало оно што си рекла на часу“, рекла јој је она, топло јој се осмехнувши. Затим се окренула ка осталим девојчицама. „Било је генијално, зар не?“ Оне су одлучно климнуле главом у знак одобравања.

„О да! А где си прочитала то?“ питала је једна од њих, гледајући Марију са дивљењем. Марија је била збуњена. Све ово је било тако изненада. „Па, овај, нисам нигде то прочитала.“

„Стварно? То си све из главе? Боже, како си паметна...“, рекла је девојчица са искреним одушевљењем.

„Елем...“, почела је опет девојчица са којом је Марија седела, „Нас четири идемо на сладолед сада. Хтеле смо да те питамо хоћеш ли и ти са нама?“

Нагли удар радости које су те речи проузроковале ју је изненадио. Ухватила је себе и како не држи више руке у џеповима. „Може“, рекла је, трудећи се да сакрије усхићење које је осећала.

Неколико минута касније, седеле су на клупи у парку који је звонио од њиховог смеха. И Марија се смејала. Осећај је био невероватан, као да јој се тежак терет скида са плећа. После неког времена устале су да купе сладолед. Марија се накратко замислила. Није могла да се сети тренутка када се осећала срећније него сад, откако је бака умрла. Она јој је била једини прави пријатељ. Баш зато... можда је ипак добро што је дала још неке шансе. Бака би сигурно желела да

она буде срећна, зар не? Није било разлога да осећа кривицу. Па и сама је рекла на часу, како је срећа нестална и неухватљива ствар. Време је било да и она то сама прихвати...

Оставши заједно до сумрака, девојчице су се све време смејале и причале о којекаквим стварима док није дошло време растанка. Ипак су имале и сутра школу. Марија није желела да се овај дан заврши. Поздравиле су се и таман што су кренуле кућама, када их је Марија зауставила.

„Да ли бисте можда желеле да ово поновимо и следеће недеље?“ питала их је, са пуно наде у гласу.

Девојчице су се само нацерице и без размишљања рекле „Наравно“ и отишле.

„Ево још једне слике за мој албум срећних успомена“, помисли Марија и убрза корак да ускочи у аутобус који је управо пристизао.

Сашка Спасовски III/6
Филолошка гимназија, Београд

Милица Петровић I/1
„Прва техничка школа“, Крагујевац

На крилима среће

Срећа, реч дубокоумног значења која се многим чини недостижна, али заправо је сви ми носимо у себи, несвесни је.

Од малих ногу су ме учили и васпитавали у правцу да је у животу најважније бити срећан, и да све остало долази са временом, баш као што и река временом на обалу доноси највредније ствари. Када се замислим над овим речима схватам да заправо и јесте тако. Неки од нас имају срећу да схвате то време, а неки касније, а тек понеко, нажалост, никада. Свачија срећа је другачија, и свако срећом сматра различите ствари. Некоме она представља много новца, некоме путовања, а некоме породицу, баш као мени. Сви ми који смо имали ту срећу да одрастамо у пре свега здравој и великој породици, имали смо ту привилегију да безрезервно добијамо ту посебну врсту љубави. *Та* љубав не може да се опише речима, и која је заправо срећа имати и гајити је. Ребиндрант Тагора, индијски књижевник, драматург и филозоф је рекао: „Нема те поезије која би могла да се вине до оних висина до којих допире љубав“, и управо моја срећа проурокована љубављу ка *њима* не може се описати фонемама, морфемема, синтагмама и синтаксама. Када се окренем ка прошлости и замислим над девојчицом Милом, постидим се схватајући да сам била несвесна количином среће која ме је обузимала. *Несвесно* јер се тада подразумевало да су уторак и четвртак резервисани за вечеру са деком, док је понедељком одлазак у парк са баком био незаобилазан. Ипак, у једном тренутку је освануо дан када су људи који су ме чинили срећном изненадно добили анђеоска крила. То су болни тренуци којих се неретко сетим, и помислим да је само мене срећа у животу заобишла. Данас схватам да је овакво размишљање изузетно погрешно јер је

време благи „седатив“ које нас научи да прихватимо чак и овако болне чињенице. Сматрам да се пословица „памти па врати“ не односи на само ружне ствари него и на оне добре које никада не би требало да заборавимо. Декин траг ће ме заувек пратити, и када се сетим прошлости односно детињства, али и у будућности која долази, и у којој ћу му се надам се – одужити за све оно лепо и драгоцено што ми је пружио.

Иако може звучати помало сулудо, он је заправо увек уз мене јер се наш однос и вредни разговори нису завршили онога дана када је добио крила, нити ће икада. Моје мисли ће заувек остати преокупиране његовим ликом и речима јер знам да је то једини пут ка његовом оживљењу. Његови трагови су нешто што следим јер знам да ће ме само тај пут одвести много даље него када бих кроз живот путовала сама.

Мила Мирковић I/3
СШ *MC Vision Academy*, Нови Сад

На крилима среће

Нисам баш отворена девојка, прилично сам затворена. Чак и за затворене типове. Не волим да причам о себи нити волим да други причају о мени. Увек ми је, као и свакој нормалној, не превише екстравертној особи, више одговарао боравак у сенци.

Верујем да срећа заузима прво место у хијерархији људских врста, али видим и страх који се бори за тај престо. Волим да посматрам груписана лица, покрете тела. Отварам чула својим мислима, својим идејама. И моје мисли и моје идеје трагају за узроком људске потребе да досегну срећу. Да ли се на лицима може сагледати да самоуверено верују да је свако ковач своје среће или да са нестрпљењем чекају утицај судбине на свој животни пут. Колко год били самоуверени, сигурна сам да свако застане када угледа детелину сачетири листа и да је свако, баш свако сачува као амајлију. Суштина је иста. Сваки човек на планети трага за својом срећом. Јапанци сматрају да срећу доноси цврчак, Аустралијанци трагају за прасетом, а у Африци траже белог слона. Филозофско питање или вековни мит? Трајна, животна, филозофска, срећа је осећање које заиста даје крила, које уздиже емоције до неслућених висина и које запљусне као да смо опијени од најфинијег шампањца. Видим лица у околини којима поглед лети, али видим и очи празне, без додира и без жеље. Може ли неко пронаћи тајну која ће открити формулу среће и која ће се преносити међу људима? Може ли неко измислити универзалну срећу? Да је некако могу додирнути сви људи на планети и да полете високо, незадрживо. Нема везе лична срећа са законима гравитације, са законима

природе. Једино је важно бити на правом месту, у право време, са правим особама и онда универзум одради све остало.

Свако мора наћи своју путању среће, само са ње се може узлетети. На тој путањи количник кретања никада није била брзина. Знаћете да сте на правој путањи и да вас ту чека само ваша „детелина“ када хемија проради, а математика закаже и престане свака рачуница у једначини са сто непознатих, а тело лети и плеше уз музику коју нико други не чује. Лепо је када тај плес траје што дуже и када плешемо са онима који су у нашим срцима, јер само тада срећа је потпуна.

Јана Станковић, П/8
Друга крагујевачка гимназија, Крагујевац

Страхиња Спасић П/2
Школа за текстил и дизајн, Лесковац

На крилима среће

(„Бити човек, рођен без свог знања и без своје воље, бачен у океан постојања. Морати пливати. Постојати. Носити идентитет. Издржати атмосферски притисак свега око себе, све сударе, непредвидљиве И непредвиђене поступке своје и туђе, који понајчешће нису по мери наших снага. А поврх свега, треба још издржати своју мисао о свему томе. Укратко: бити човек.“ – Иво Андрић)

Срећа – осећај слободе, неукротивости, смелости. Тај дивљи приказ у души, праћен убеђењем у то да ја, један човек, имам контролу над свим, у том тренутку – над собом, читавом ситуацијом, можда чак И целим светом. Баш тај контраст, дивљина помешана са контролом, могућност поседовања обе те прилике у шасти, чврсто крај себе, управо то у човеку буди ону фину дозу ватре у телу од које се кожа на рукума постепено јежи, врелина и сузе избијају парво наврх носа и капака, а очи, заједно са плућима бивају све веће, похлепније, жељније живота. Она жеља коју буди само узлетање на тим срећним крилима.

Сама осећања и јесу релативна; зависе од мноштва фактора, али како изазвана, том брзином могу бити И замењена. То нам доказује и сам начин јављања среће, узлетање на крилима, брзина смењивања слободе са смелашћу и на крају – саме среће изазване неким од првобитна два фактора, или неким другим стањем. Било како било, осећања су увек присутна, владају у нама, бар нека од њих. И тако мала, лако изазвана, тињају у нама у жељи да испуне сваки део нашег бића. Међутим, којом ће брзином то учинити, и која од њих, зависи од воље човека и његове чежње за контролом или препуштањем осећању, уколико му

се свесно препушта. Али, говорећи о срећи као таквој, опирали се ми или не, може се рећи да је њен почетак лета нагао и непроценљив, али и њена крила крхка и потрошна, као од праха сачињена, и због тога брзо нестају при јачини ветра који стварају она сама кретањем у ваздуху. А пад, пад са њих је наглији и болнији него што смо, у већини случајева, спремни да очекујемо. И то је оно што сви ми знамо, оно што ми можемо да спознамо. Ипак, сам лет – чини ми се да за опис тога нисмо ми способни. Уверавам вас да човек не може да пише нити говори ваљано о нечему што није живео, или у потпуности доживео. Будимо искрени, то онда значи да ниједан одрастао човек није у стању да говори о самом лету. Како бисмо, дакле, могли да говоримо о нечему на шта не обраћамо пажњу, о нечему што нам делује тако мало и брзо пролазно? Јер, ако се осврнемо на све, ипак поново видимо да једине две ствари на које човек обраћа пажњу, док ради нешто или му се нешто догађа и јесу почетак (узлетање, осећај слободе, врелине) и сам крај (пад, бол који он може изазвати). Када бисмо погледали своје свакодневне одлуке и радње, одмах бисмо схватили да је начин којим се водимо кроз све то урочно-последичан. Дакле, ми се константно осврћемо на то шта смо радили раније, у почетку, добро или погрешно, како бисмо сутра то могли да поправимо и како би прекосутра, на крају, све било боље и другачије но што је било на почетку. Због таквог вођења, нама не остаје довољно времена да размисљамо о садашњости, што значи да поред човека прође цео један лет, а он га ни не примети. Стога, изгледа да ћемо за лет морати да питамо неког другог. Неког ко је на том пољу мудрији од одраслог човека. Можда – децу? Сматрам да су једино деца свесна свега што се тренутно дешава. Заправо, она и јесу свесна само тога. Она не

размишљају о крају, јер још увек немају јасну слику о томе како би будућност могла да изгледа; сувише су мала. Али, са друге стране, не размишљају ни о томе какав је био почетак, јер су довољно порасла да би лако могла да га забораве, па сад више ни немогу да се сете. Дакле, деца преостаје да уживају у садашњости, због тога што за њих ништа друго ни не постоји. Ипак, дали је човек, као биће које је навикло да живи у сасвим другачијој стварности од оне у којој се налази дете спреман да буде вођен или да барем схвати дечије савете? И у којој мери? Изгледа да ипак довршена формула за потпун опис И доживљај лета који нуди срећа лежи управо у нама, тинејџерима. Ми се налазимо на одличној граници која дели свет одраслог човека од дечијег света, али нам и даље пружа припадност обема групама. Зато сам се ја осетила способном да пишем ипокушам да одгонетнем суштину ове теме. Граница у нама у ствари приказује дете које говори о томе шта све човек ради погрешно, И човека који не може бити у потпуности вођен дететовим саветима због своје стварности.

И на крају свега, могу рећи да ми и дете у мени, и разумевање човекових потреба и могућности, говоре једно: „Хајде да пустимо сва осећања, баш таква каква јесу – мала, често фатална, али и лако заменљива, да владају у нама, нек нас проведу кроз читав свој пут. Хајде да не покушавамо да их контролишемо тако слепо и тиме умањујемо њихову моћ, јер ћемо једино тако добити оно за чиме трагамо овде, а то је, заправо – описати како је бити човек, осетити и узлетање, и лет, и пад. Осетити све, читава крила среће.

Милица Крњаја I/8
Филолошка гимназија, Београд

На крилима среће

Радостан поздрав
чим отворим врата,
загрљај сестре и брата.
Лењи дан у кревету
уз омиљену серију...
Шапутање на часу
и нови трач на одмору...

Ситнице,
али тренуци задовољства,
пролазни у свом сјају.
И баш то што не трају
изазива радост већу,
и осмехом црта лице...
Јер шта чини срећу?
Разигране варнице
у души, у срцу,
осећај као да летиш
на крилима, великим, белим,
која те носе
од тренутка до тренутка...
Носе кроз живот,
кроз лепо и ружно,
кроз срећне дане,
и онда када је све помало тужно.

Крила среће лепршају,
ударају,
лоше ствари терају...

Све да тебе пренесу
до следећег места где срећа чека.
А она увек чека,
Увек је ту,
негде.
Док летиш од једног до другог тренутка.

Јер шта је срећа
до скуп тренутака,
збир ситуација,
разних дестинација
и случајних занимација
које те покрећу,
а не препознаш их као срећу...
Док не прођу...

Јана Ковачевић I/2
Прехрамбено-хемијска школа, Ниш
Ментор: Валентина Радојичић

На крилима среће

Благ поветарац на срећном лицу. Сунцем окупан предео око мене. Мирис свежег ваздуха после кише. Висина, задовољство и моћ. Лепота којом сам окружена. Срећа која се са сваким откуцајем мога срца повећава и шири по мом телу, залазећи у сваку кост и мишић. То предивно осећање. Небо је тако близу.

Шта је то срећа? Да ли је то само још једна апстрактна реч у нашем речнику? Да ли је то само група линија и слова чије значење би ми требали да знамо? Како бити срећан? Како успети? Како победити, а не сломити се? Како летети високо, а не пасти у суноврат живота? Како зацелити ране?

Сви смо становници Земље. Једне планете која лута у простору међу милијардама галаксија и светова око нас. Али овде смо са разлогом. Седам милијарди људи је на овом свету. Ми смо један у седам милијарди. Али смо важни. Постојимо. Живимо. Желимо и волимо. Љубимо и мрзимо. Плачемо и радујемо се. Трчимо и падамо. Присуствујемо и сунцу и олуји. То нас чини људима. Имамо осећања. Поседујемо и душу и тело. Нисмо савршени. У себи имамо и светло и таму и каскамо лагано између њих, борећи се, све док не спознамо таму и изаберемо светло, све док у тузи не нађемо срећу. Неминовно је да се суочимо са самим собом и свим проблемима које нам живот доноси. Са олујом која нам шиба и удара лице и тело. Са болом који нам немилосрдно цепа срце на комадиће и тера страх у кости. Сваки човек је прошао кроз то. Сваког је живот ломио пре или касније. Сваком је тестирао снагу и упорност. Али ретки су они који су поред олује у животу остали са ногама на земљи. Који

нису посустали у налетима недаћа, јер их је срце водило. Јер је њихов ослонац била љубав, која их је учинила несаломивима и помогла има да са осмехом на лицу издрже све препреке. Да са захвалношћу у срцу живе.

Када смо дошли на овај свет сви смо плакали. Док смо били мали полако смо одрастали и учили о свету око себе и сналазили се. А опет када год смо наилазили на препреку, или смо били немоћни у неком проблему налазили смо ослонац. У родитељима, баки, деки, породици. Они су увек били ту за нас. Тешили нас, држећи нашу руку чврсто и говорећи да ће све проћи и да ће све бити добро. Примали су ударце на себе и нас штитили. То је била прва срећа коју смо спознали. Да имамо неког уз себе. Особу која нас воли, која нас диже са дна и помаже нашем сломљеном срцу. Особа која нас исцели и научи нас да волимо. Особа уз коју живимо живот пуним плућима. Сви ми стремимо ка томе, свесно или несвесно. Свакоме је потребан неко, јер човек није створен да сам постоји на Земљи. Али све долази у право време. Ми никада не треба да посустанемо и будемо несрећни у животу, јер тренутно стање никада није коначно. Никада не знамо када нам нека особа може променити живот, али морамо престати да чекамо да нам неко подари срећу, већ прво треба сами да је створимо.

Увек сам се питала по чему се то људи разликују од осталих живих бића на овој планети, јер нас граде веома слични атоми и молекули. Наши мозгови имају готово истоветну грађу. И онда сам се сетила. Осећања нас чине људским бићима. Ми волимо, мрзимо, љутимо се и опраштамо, миримо и свађамо. Дат нам је овај дар од Бога, јер осећања нису лака и некада су натеже човеково бреме, али ако се препустимо и окружимо правим људима око себе она

су благослов. Испуњавају наше срце и душу у делићу секунде, осетимо се као да смо на крилима и да можемо све да урадимо. Али ако преустимо другим осећањима и негативним емоцијама, то нам не може донети ништа сем патње. Мржња доводи до свађе, свађе прерастају у сукобе и ратове, а то води у смрт. Дакле мржња је смрт, а незахвалност је грех, јер ми никада не вучемо само себе у понор, већ и особе које су нам блиске.

Једном приликом сам чула једну веома мудру изреку која гласи: „Када неког мрзимо то је као да жар држимо у руци, са намером да га бацимо и том приликом себе изгоримо“. Зато нам је дат избор. Треба да се препустимо лепоти живота. Наша планета је савршена. Морамо бити захвални за наше породице и драге особе. Кућу и храну. Морамо бити срећни што смо живи и постојимо, јер многи људи данас живе на улицама, без крова над главом и празног стомака. И не жале се. Срећни су јер знају тајну живота. Знају да искрена вера и чистота душе увек буде награђена. Зато што је срећа наш ослонац дубоко закопана у срцу. Ми можемо имати милионе, скупа аута и јахте, али чему све то ако смо несрећни, јер новац не може купити срећу. Живимо у времену када је све материјализовано и када је људскост немилосрдно збачена у други план. Осећања су занемарена. Срећа је подцењена. Али на нама је избор да ли ћемо са сваким дахом ширити срећу око себе. Да ли ћемо је осећати. Или ћемо дозволити да постанемо пластичне марионете новца? Наша формула за опстанак је опраштање, помагање, правичност и истинитост. Јер без среће ми не постојимо.

Предаја нам никад није опција. Људи су преживели ратове, природне катастрофе и болести захваљујући срећи. Зар не бисмо требали да будемо захвални, јер да је требало да

сви нестанемо са лица ове Земље, то би се сигурно већ десило. Овде смо са разлогом и даље постојимо. Осећања су наш спас.

Наше тело ће задобити многобројне ожиљке на овом путовању. Наша стопала ће крварити на оштрицама трња и камења по којим идемо и ожиљци ће остати ту заувек. Али они не остају ту као казна, већ као доказ да смо успели. Да смо јаки. Да смо издржали. Да смо срећни. Да нисмо изгубили своје срце у вртлогу живота. Да смо остали људи.

И тек на врху схватићемо смисао свега, осетићемо благ поветарац на лицу и видећемо кристално чист предео око себе. Бићемо на крилима среће, јер ћемо схватити да је све било вредно и да смо успели. Да смо коначно почели да живимо живот пуним плућима и да смо сачували нашу душу. Да нас је срећа стално носила на својим Божанским крилима, водећи нас.

Ана Манојловић II/2
Гимназија, Ивањица

На крилима среће

Месец лагано плови далеким друмовима посутим звездама. Све је тихо, мирно и поспано, док седим сама у соби утонула у мисли. Гледам звезде и сањам о далеким простанствима. Чујем шум ветра у гранама и видим трепераву светлост у даљини.

Неко би рекао да ја са шеснаест година немам брига, да су моји дани обасјани смехом и радошћу. Тако и јесте сада. Али, када смо срећни заборављамо тренутке када то нисмо били. Зато ћу ја описати један свој период живота који је претходио срећи.

Моја мама је била болесна и чекала је операцију. Иако ме је тешила да није ништа опасно, бодрила ме је и трудила се да ме орасположи, ипак сам стрепела и једва чекала да све то прође. Нисам хтела пред њом да се понашам као кукавица, па сам у себи патила и туговала. Не волим ни да се сећам тих дана. Све је било другачије, сви укућани су ћутали и уздисали, у кући је било тихо а иначе стално трешти музика и врви од ужурбаости и разговора. Ипак, све је прошло и све се завршило најбоље што може. После патњи и бесаних ноћи, Сунце се вратило у мој живот. Можда радосније и светлије него икада до сада. Мама се опоравила и дошла кући. Када сам угледала мамино насмејано лице, полетела сам на крилима среће. Смејала сам се и трчкала око ње, као када би ми донела неку играчку када сам била мала. Одједном је наша кућа постала премала за оволику моју радост. Истрчала сам напоље и желела да целом свету разгласим разлог своје среће. Благи ветрић ми је мрсио косу, Сунце ми се смешило као да се и оно радује са мном. Трчећи, осетила сам као да

сам у неком сну, као да летим, као да ме нешто носи. Ех, како је лепо бити срећан! Задихана, села сам на једну клупу. Птичице на оближњем дрвету су певале радујући се са мном. Сунце је сијало и својим зрацима ме је миловало по лицу. Чинило ми се да чак и бели праменови облачака крију у себи неку ведрину, да се и они смеше. Упијала сам у себи сваки утисак и желела да ми то остане у сећању.

Наравно, запамтила сам сваки тренутак мог лебдења на крилима среће која се тада поново уселила у наш мали дом.

Анастасија Симић II/1

Железничко-техничка школа, Београд

Ментор: Соња Радојевић Секуловић

На крилима среће

Срећа. Осећање које сви зовемо истим именом, али за свакога представља другачије и јединствено стање. Пролазна је и неухватљива, бљештава светлост која се сједини с нама и живи у души све док је време и живот не извуку напоље и силом не отргну од нас. Када је нема, влада нездрава и трула тама која, заједно са болом, смрви сву нашу лепоту и тугом сагради зидине које нас бране од среће. Понекад те зидине сами подигнемо јер будемо толико захтевни и охоли да светлост среће није довољна да обасја наше тамно тело и главе усијане потпуно погрешним светлом. Пут који срећа пређе до нас може бити присут трњем и препрекама, уколико их живот и ми тако поставимо, а може бити саздан и од меканог песка, ако од ње тражимо мало – зато ће тада и брже доћи.

Мислим да срећа нема крила, већ смо ми ти који их добијемо када нас она обузме. Са срећом не ходамо по тлу, али и не летимо међу облацима, зато што је она реална исто толико колико је и нестварна, па нас носи у неки међупростор по којем безбрижно лебдимо. Док имуна на време клизим крилата по животу, осећам безграничну слободу и усхићење које ми даје још већу снагу да летим даље и поведем још некога да лети са мном.

Ако достигнемо толику моћ да срећу повежемо са још неким, светлуцава крила на нама биће видљива и онима који не умеју да гледају жмурећи. Када нам се крила слома, смрскомо се о под, распаднемо се на парчиће и смрвимо у прах, али – тама нас поново споји у целину, а стално живи бол враћа нам тренутке безграничне слободе и усхићења.

Ожиљци на местима где су некад била крила остављају видљиви траг и доказ да смо некад лебдели и летели. Тешко је да се крила врате јер постанемо захтевнији и оштрији према срећи, а окуви којима смо везани за негативност стежу нас снажно и немилосрдно. Тада се може десити да помешамо снове и срећу, што у мислима ствара замршену збрку. Ако се ослободимо из самостворене тамнице, срећа ће нас, као стари пријатељ, загрлити чврсто и побећи заједно с нама негде далеко, где смо можда већ били, или можда нисмо.

Морамо да знамо како да чувамо срећу јер се она непрестано мигољи у нашим рукама и исклизне нам ако је не држимо довољно чврсто, али ако нам једном побегне, следећи пут ћемо је сигурно више пазити и ценити.

Теодора Стојановски I/7
Филолошка гимназија, Београд

ИЗБОР
ЛИТЕРАРНИХ РАДОВА
СА КОНКУРСА
„НА КРИЛИМА СРЕЋЕ“

Моја баба Браца

Моја баба Браца
права је фаца!
Отворила је Фејсбук
пре неки дан
јер је мислила да је то лако као сан.

Своје слике лајкује и коментарише,
а ми се у кући никад нисмо смејали више.

Сада својим објавама
све у несвест баца
јер то је моја баба Браца.

Миња Манојловић V/1
Основна школа „Бранко Попић“, Београд

На крилим среће

Њен осмех, најлепши на свету,
Даје крила свакоме детету.

Модро небо у њеним очима,
Одузима ми сан ноћима.

Ноге клецају, срце брже куца.
Ево, кренуо сам и да муцам.

Када ми се обрати, скачем до плафона.
Ма није важно ни шта прича она.

На крилима среће летим ја
Кад ме она само погледа.

Илија Ничић VII/5
ОШ „Иво Андрић“, Ниш

Осмех је украс лица

У само једном дану
има хиљаду ситница
због којих не скидам
осмех са лица.

То је лек за сваку болест,
најлепша плата за мамин труд.
Кад ме тата слика то је скица
и на свакој не скидам осмех са лица.

Слобода Савић, IV/4
ОШ "Доситеј Обрадовић" Крушевац

На крилима среће

Срећа лети горе доле ,
зато је баш деца воле .
Не можеш је лако стићи,
зато јој је тешко прићи .

Волело би дете свако ,
да на облак скочи лако .
Да на небу с њиме плови ,
и са друштвом срећу лови .

Свака срећа крила има ,
летети је лако с њима.
Некоме је срећа торта,
а мени је само лопта .

Матија Додер II/1
ОШ „Браћа Барух“ Београд

На крилима среће

Ја сам био најсрећнији када сам добио сестру Николину.

Тада је био сунчан дан. Мислим да је била среда. Рано сам се пробудио да би што пре отишао у породилиште по своју сестру, али смо кренули тек по подне.

Када је моја мама изнела, била је умотана и нисам је видео, али када смо стигли кући угледао сам прелепу бебу и тада сам плакао од среће.

Моја сестра Николина сада има нешто више од четири месеца и много ме воли.

Када дођем из школе она ми се смеје. Када је узем, она ме зграби и љуби ме. Привија се уз мене и намешта ми прелепе обрашчиће да и ја њу љубим.

Ја сам тада много срећан, као да добијем крила, па ми се чини да могу да полетим.

Од када сам добио сестру схватио сам да је љубав најлепше осећање.

Филип Стојчевић III/3
ОШ „Јосиф Костић“ Лесковац

На крилима среће

Шта је срећа, него игра,
кад се дете врти као чигра.
Када са другом ручак дели,
то га увек развесели.

Мале ствари срећу чине,
смех, радост и дружење.
Кад звезде падају,
љубави се рађају.

Кад имаш доброг друга,
полетећеш са њим баш, баш свуда.
На крилима среће,
друштво је све веће!

Сандра Ковач II/1
ОШ „Браћа Барух“ Београд

На крилима среће

Јутро је. У нашој кући влада живост. Из кухиње се осећа мирис укусног доручка. Јуримо по кући у потрази за књигама. Спремање школских торби, облачење, доручак, школа.

Мајка нас опомиње да пожуримо. Свако од нас нешто говори за себе. Отац седи мирно у својој фотељи и посматра. Покушавам са братом расправити нестанак моје свеске. Љута сам што је не могу пронаћи. Одједном осетих нечије руке које ме повлаче у загрљај. Нашла сам се у татином наручју, вртимо се у круг. Смејем се. Летим као птица заједно са њим. Прилази мајка раширених руку, кружи око нас као авион. Никола збуњено гледа, а онда се придружује југарњој игри. Круг среће и радости је створен око мене. Љутња је заборављена. Породични загрљај.... Љубав...око мене насмејана лица вољених људи. Они су срећни, њихова срца трепере. Ухватила сам тај моменат среће и закључала га дубоко у мом малом срцу. Не желим га заборавити. Срећа се не заборавља, она ствара успомене које чувамо само за себе. Можда је то нешто што не можемо дотакнути, нешто невидљиво али нам даје крила да дотакнем небо у једном сасвим обичном дану.

Срећа лебди око нас, она испуњава сваки наш дан. Живот нас води ка њој, морамо научити да је препознамо и ухватимо. Летите на крилима среће!

Јована Павловић IV/1

ОШ „Љупче Шпанац“ Бела Паланка

На крилима среће

Како можеш летети
на крилима среће?
Да ли крила расту деци,
питање је веће?

Кад' нахраниш птице
ил' полијеш цвеће
тада крила почињу
да расту од среће.

Када другу помогнеш
да нацрта ласту
тада крила све више
почињу да расту.

Када своме комшији
кажеш „Добар дан“,
крила расту најбрже
кад' си васпитан.

Када радиш домаћи
и добар си друг,
на крилима своје среће
направићеш круг.

Кад' старије поштујеш
и не чиниш зла,
летећеш на крилима
чак и круга два.

Када друге усрећиш,
хуман твој је леп
на крилима своје среће
прелетећеш свет!

Запамти да срећу
мале ствари чине
и да дете због њих
лети у висине!

Лара Гошић IV/1
ОШ „Љупче Шпанац“ Бела Паланка

На крилима среће

Синоћ сам један сан снιο
добιο сам позив и нисам се буниο.
Златна птица дошла ми је на длан
и позвала ме да заједно остваримо сан.

Сеο сам на њена крила
која су била мекана као свила.
Кренули смо кроз облаке
где је све било мирније.

На том путу свашта сам видео
и све, баш све ми се свидело.
Летећи од града до града
видео сам како срећа свуда влада.
Било је ту смеха деце
и све је бљештало од среће.

Свако се са сваким дружиο
свако сваком руку пружаο.
Свако са сваким све је делиο,
свако се са сваким веселиο.

Ту туге и суза није било.
Ту мржње није било,
Све се од песме орило.

На трен тргох се ја,
схватам да је све био сан .

Хајде, да га заједно остваримо
да на крилима среће полетимо.
На крилима без мржње и зла,
нек нам срца буду велика.

Хајмо сада сви
на крилима среће: „Полећемо
и у бољи живот крећемо“.

Вукан Стојадиновић IV/1
ОШ „Љупче Шпанац“ Бела Паланка

На крилима среће

Ја летим на крилима среће
и тада ми срце лупа
и постаје све веће и веће.
Ја летим на разне адресе
гдје је моја породица
море, планина, цеста,
све су то дивна мјеста.

Кад летим ја видим
много крилатих бића,
и све су то магична открића,
све лијепо видим када летим
и касније се свега сјетим.

Неки људи мисле којешта,
то не може бити,
Неки кажу фантазија,
а неки теорија,
Неки кажу ха ха ха -
то је само шала.

Али за мене шала то није
у машти се љепота крије,
срце ми постаје веће и веће
када летим на крилима среће.

Мартина Вујисић II/5
ОШ „Павле Ровински“ Подгорица, Црна Гора

На крилима среће

Зовем се Ђорђе
Од септембра постао сам ђак,
Зато сам много срећан
И осећам се јак!

Учитељица моја зове се Сања,
Много је добра и нема мана.
За домаћи ми даје цвет
И каже да је то оцена пет.

Са друговима се много играм,
Али и са мојим братом,
Срећан сам кад добијем поклон
Нека то зна свако!

Ђорђе Стојковић, I/4
ОШ „Јосиф Костић“, Лесковац

На крилима среће

Крила среће већа су од крила авиона
и звоне као небеска звона.
Она су нежна, природна, мека
и свако их дете чека.

А дете одмах не осети
да има крила и да може да лети
и нема радости веће
кад осети крила среће.

Јер срећа дође изненада
када се дете најмање нада.
Очи засјаје, руке се зноје,
образи румени мењају боје.

Па сам себи не може да објасни
да јој поступци нису јасни.
Радосно зажмури када осети
да она на крилима среће лети.

Милица Гајић 6/1
ОШ „Коста Стаменковић“, Лесковац

Мисли ми лете

Мисли ми лете,
врх високе траве,
где се крију ласте и зеке,
лептир их носи на шареним крилима,
у плаве облаке далеке.

Ја растем тамо где поток жубори
и где сова на кров слеће,
мисли ми лете са ластом на југу,
и са њом се враћају у пролеће.

Мисли ми лете где год пожелим,
дечија машта границе нема,
само зажмурим, и већ сам тамо,
где се дуга на починак спрема.

Андреј Брдарић I р.
ОШ „Миле Дубљевић“, Пепељевац, Лајковац

На крилима среће

На крилима среће,
шарени лептирић прича белом другу,
како је он једном летео кроз дугу.

Па му дуга дала шаре лепе своје,
свака пруга друге боје,
сад за њега нема веће среће!

Бели лептир верује у те приче
и већ сања крила што на дугу личе.
Летеће до дуге да добије шарене пруге.

Летеће кроз цвеће на крилима среће,
причаће приче сто на бајку личе!

Вук Савић II/2
ОШ „Цана Марјановић“ Раља

На крилима среће

Срећа је кад седи пар у клупи,
кад ти се друг после болести врати.
Кад ти симпатија чвргу лупи,
а после школе и кући прати.

Срећа је када ме Сунце буди,
у рано јутро зрацима меким,
када се улицом не свађају људи,
и радују се осмесима неким.

На крилима среће полетим тада,
пуна живота, наде и жеље.
Мојим телом мир завлада,
позивам вас на заједничко весеље!

Јана Јовановић, II/2,
ОШ „Љупче Шпанац“, Бела Пал

На крилима среће

Неко срећу тражи,
неко је се сећа,
неко је подели
па постане већа.

Моја је жеља једна,
највећа срећа света:
Међу људима свим,
да љубав увек цвета!

Зато ћу сада гласно
рећи вама свима:
Ко срећу другима даје,
увек је на њеним крилима!

Страхиња Ђокић II/2
ОШ „Цана Марјановић“, Раља

На крилима среће

Још један дан полако креће.
На крилима среће долеће.
Нови дан,
радостан.
Сунце се полако буди,
сањива зора руди.
На крилима среће долеће
нови дан,
радостан.
На цвету пчелица мала
уснила диван сан.
Гле, ево га нови дан!
На крилима среће
долеће.

Благојевић Лазар III/1 разред
ОШ „Јован Аранђеловић“, Црвена Река

На крилима среће

Волим да читам и стално посећујем библиотеку. Чим прочитам неку књигу,ако ми се пуно допадне,о њој пишем у свом дневнику читања.

Срећна сам када читам јер упознајем нова места и увек научим нешто поучно. Колико сам само пута са Црвенкапом њеној баки однела ручак. Често посећујем моје пријатеље Петра Пана и Звончицу у земљи Недођији. Бринем се за Пинокија и покушавам да га вратим у школу. Рибара и златну рибицу сам убеђивала да не треба незахвалној баби да испуњавају жеље. Са мачком Тошом сам доживела незаборавне авантуре. Чак сам упознала и једну дивну краљицу Јелену Анжујску. Она је била племенита и отварала школе за сиромашне девојке. Госпођицу Шпагету лепо убеђујем да мора да једе да би могла да порасте. Пуно ликова са свих страна света упознала сам и много сам срећна због тога. Тренутно сам на двору султана Бајазита и упознајем се са прелепом принцезом Оливером.

Читање књига ме учи да маштам и чини ме веома срећном.

Лена Милић III/1

ОШ „ Живадин Апостоловић“, Трстеник

На крилима среће

Свако од нас се пита
„срећа шта је?“
Ја сам још увек мала
Да на то питање
Одговор дам, али
Али покушаћу управо сад.
Срећа је кад се воле мама и тата
Кад имаш сестру или брата,
Кад идеш у школу
И са другом делиш бомбону.
Срећа је кад те сви пазе и мазе
И кад одем на селу код дека Лазе.
Ја се радујем
Свему што је лепо,
Волим небо, звезде море
И другове из школе.
Све ми то срећу пружа,
Осећам се као да летим,
Да имам крила и
Као да сам од папира.
Зато волите природу,
Животиње, људе
И срећа стиже.
За њу се морамо борити
Да бисмо је освојили.

Сара Јанковић IV/1
ШОСО „Младост“, Пирот

На крилима среће

На крилима среће летим увек и свуда
и тада ми се дешавају разна чуда.

Срећу у сваком трену делим,
желим да све људе око себе развеселим.

Размислите добро где се срећа крије,
да ли је срећа иста као радост или није.

Летећу ја вечно на крилима среће,
нека се око среће овај свет окреће.

Сањај, лети, маштај!
Воли, грли, праштај!

Срећно живот живи,
радуј се и свему се диви!

Богдан Станковић VI/1
ОШ „Ђура Јакшић“. Јелашница

На крилима среће

Срећа, срећа је као поветарац наде што лагано лелуја над тихим мирним морем док га излазеће сунце бодри; као бледо сећање још из раних дана када су још туга и злоба били непознати, а тама незнана. У таквим тренуцима владала је чиста, неискварена и права срећа.

У раним зимским јутрима за време владавине оштре белине покушавам да се сетим својих раних дана. Тада се јутарња магла и магла мојих сећања поклопе и улазим у бљештаву срж сопственог ума која је и даље неискварена и чиста. Људи ме некада подсећају на инсекте – споља су тврди, а изнутра су чисти и добри, споља су оно што нису. Неки људи никада не нађу правог себе.

Било је светло у сржи ума. Не постоји реч која би то могла да опише, али је најближе било чистој срећи. То место је брујало у ритму хиљаде најлепших сећања, а смех је одјекивао зидовима од светла. Испрва нисам знао где сам, али ме није ни било брига. Било ми је само битно да тамо останем још само мало. Након повратка из средишта ума, имао сам потпуно другачији поглед на свет. Научио да је већина ствари које узимамо здраво за готово у ствари фасцинантна.

Свет у коме живимо је прелеп, само то треба да схватимо.

Теодор Балаж 6/1
ПОШ „Тврђава“, Нови Сад

Другарство је срећа

Другарство је мирна лука,
песма која душу лечи,
невидљива мрежа, тајна,
што самоћу увек спречи.

Кад у школи друга стекнеш,
радост краси твоје лице,
сваког дана с њим избегнеш
невоље и невољице.

Кад оцене лоше стигну,
друг најбоље тебе теши,
утеху ти праву пружи,
помоћ пружи, проблем реши!

Када си тужан,
шалом мисли твоје скрене,
заборавиш муке, патње,
И разрешиш све дилеме.

Док о срећи шапућмо,
на крилима стиже песма,
за песника дружење је
инспирација, непресушна чесма!

Јован Радовановић VII/3
ОШ “Бранко Радичевић”, Брестовац

На крилима среће

Срела сам поред пута,
усамљену, напуштену куцу док лута.
Гледала ме тихо и тужно,
знала сам шта ћу учинити,
било је хитно и нужно.

Ужину што је спаковала мама,
дала сам куци, јер је гладна и сама.
Озарише се њене очи
брзо ми у наручје скочи.

Како је заправо увек потребно мало,
да би се од среће сијало и сјало.
Нисам до тада размишљала тако
да мало љубави може поклонити свако.

И ето... куца и ја, стигосмо из школе,
чекају нас тамо, они што нас воле.

Погледах случајно у телефон свој,
кад оно неки скривени број.
Неколико ситних слова,
задрхтала је рука моја.

Један Милутин из 5/3
шаље ми поруку: „Како си ти?“
Нисам вам рекла да већ одавно
гори ми душа због њега стално.

А онда у собу уђе мама,
бацих телефон да не почне драма.

Љубави разне дају нам крила
без њих срећна не бих била.
На крилима среће, ја могу све!
Верујте, децо, и летите!

Лена Ранђеловић V/3
ОШ „Бранко Миљковић“, Ниш

На крилима среће

Кад се деца света за руке ухвате снажно,
име, вера, боја коже – то им онда није важно.

Поруку важну свима шаљу гласно:

Пустите нас да се волимо,
да се за руке чврсто држимо,
пустите нас да се смејемо,
осмехом свет да разоружамо.

Пустите нас да се дружимо,
да се радујемо срећи,
другарство да негујемо,
да у свему будемо бољи, важнији, већи.

Лука Пуреновић VI разред
ОШ „Бранко Радичевић“, Брестовац

На крилима среће

Сваке ноћи пре него да заспим,
иста жеља обузме ме сасвим.

Ту сам жељу од свих дуго крио
и никада је нисам изустио.

Беше једном једног дана
и та жеља испричана.

Тога дана рече тата:
„Лука, добићеш брата.“

На шта мама добаци из места:
„А шта ако буде била сестра?“

Жеља моја била је то
да ме неко зове бато.

Дође и тај радостан дан,
кад не бејаш више сам.

Од тог дана моја срећа
сваким даном све је већа.

На крилима среће ми смо,
на маму и тату поносни смо.

На крилима среће путујемо ми,
весели, срећни и радосни.

Лука Младеновић V/4
ОШ „Радоје Домановић“ Ниш

На крилима среће

Гледам једно птиче
Са прозора собе...
Хтело би да лети,
Па и мене зове...
Тражи верног друга
У тмурноме дану,
Па утеху види
На мом малом длану...
Примила сам птиче
Под окриље своје
И шапнух му речи
које нису моје...
Слушала сам маму,
Слушала сам тату
Како нежно шапћу
Мени и мом брату:
„На животном путу
Нема само славља,
Ал нек вам не ускрати
Ни знања ни здравља!
Кад то двоје имате,
Нема ништа веће,
Јездићете безбрижно
На крилима среће...“

Мина Станковић VII/3
ОШ „Љупче Шпанац“ Бела Паланк

На крилима среће

Разлика између живота и школе је та што у школи научиш лекцију па добијеш тест, а у животу добијеш тест који те научи лекцију.

Одувек сам био стидљив и усамљен дечак, око себе нисам имао ниједног правог пријатеља. Више пута сам седео и у сузама размишљао о томе зашто је баш мени тако и да ли ће икада бити боље. Утеху сам тражио у разним спортовима, али нигде се нисам осећао испуњеним. Чинило ми се да једино могу бити срећан у свом свету – свету маште у коме нема стида, ружних речи, подсмевања и усамљености.

Једног дана, после дужег времена, као да ме је нешто натерало да одем на место где су се често окупљала деца из моје околине. Први пут у животу угледао сам њу. И, зачудо, нисам, као раније, одмах покушао да побегнем како ми сви на лицу не би прочитали осећања. Тог дана се ништа није десило. Отишао сам кући и непрестано мислио на једне смеђе загонетне очи. Ни у сну нисам веровао да ће то бити моја прва љубав. Њен изглед одмах је привукао моју пажњу, али како мени није физички изглед на првом месту, сачекао сам тренутак да поразговарам са њом. Одједном, као да то нисам био ја. Питао сам се: „Ко је овај дечак коме подсмех другова више не изазива сузе? Ко је овај храбри дечак који уме да се смеје, да се шали и на кога је неко обратио пажњу? Да, ипак сам то био ја. Љубав је почела да ме мења. Десило ми се оно што сам мислио да се само другима дешава - заљубио сам се. Тај прелепи осећај када је смеђоока близу мене, лептирићи у стомаку, нешто је најлепше. Стрпљење и труд донели су резултате. Једне летње вечери седели смо сами на једној клупици, обоје смо били искрени и тог тренутка схватили да

не можемо једно без другог. Од те вечери ја имам особу која зна да нисам савршен, а цени ме као да јесам. Љубав и судбина су нас спојиле. Постала је цео мој свет, особа коју волим, поштујем и особа у коју имам поверења. Срећу коју имам са њом пожелео бих свима јер је то нешто најлепше. Хвала јој што ми је сваки тренутак са њом незабораван. Она је најбоља и најдивнија особа коју познајем. Моја Милица. Молим Бога за нас, да нас чува од зла и лоших људи. Када бих остао без ње, мој живот не би имао смисла. Зато, када наиђете на особу која Вас искрено воли, разуме и подржава, чувајте је јер ако останете без ње, кајаћете се читавог живота. Схватио сам да само права љубав ствара од нас хероје и даје нам крила – крила среће.

П. С. Волим те М.

Лазар Стојановић VIII/1
ОШ „Свети Сава“, Гложане

На крилима среће

Још једна јесен, а радосно небо
Још једна киша
И плочник пун локвица
Које газимо скупа.

Јесен и киша у срце немир уносе
Буде мисли
О љубави нашој
На крилима среће.

Не, нисмо ми млади
Наше су душе вијековима старе
И као кишна кап кад другу кап тражи
Ја у мноштву тражим само тебе.

На тебе мислим јутром,
И у предвечерје
Моје си све и кад дан се рађа
И када вене.

Нема те, но
Тамо сам
Гдје си ме оставио
И овај поглед с прозора је ништа
До ли ниједи врисак твог имена.

Је ли то замагљен прозор
Или се само мој поглед мути?
Али плави океан твојих очију
Све разбистри и отјера тугу

Кад подигнеш поглед
Ка мени.

Иман Куртовић VIII разред
„Прва основна школа“ Живинице Босна и Херцеговина

На крилима среће

Паднеш, станеш, па устанеш,
корак још један напред искоракнеш
и опет неку тугу дотакнеш.

Уморан од свега, обруч ме стеже,
тргне ме јава,
не да души да одмори, да одспава.

Онда одједном као да крила добијеш
и од тескобе узмакнеш.

Подигнем главу високо горе,
пустим срећу да уђе на ситне поре.

Раширим крила, нека ме носе
нека сакрију тугу,
нека јој пркосе.

Уљуљкан летим на крилима среће,
дозволим животу да срећу сусреће.

Андреј Милетић VII/1
ОШ „Станислав Сремчевић“, Крагујевац,

На крилима среће

Често је људима срећа
пара пуна врећа.
Али, лептир нема пара,
па слободно крилима по небу шара.
Срећа је дакле у нама и око нас,
само у својим мислима
можемо пронаћи спас.
Како? Па лако!
Помислиш на сунце и уживаш у њему,
помислиш на месец и звезде,
на чисту планету и љубав у свету.
И волиш, безусловно волиш.
Каквим се мислима бавимо
таквом планету правимо.
Биће нам боље свима
кад срећом хранимо свет око себе
ево , ја прва почињем песмом
од мене за тебе.

Николина Кековић V/1
ОШ „Вожд Карађорђе“, Лесковац

На крилима среће

Срећна сам јер још увек сам дете,
одрасли се за час неке нове бриге сете.
Срећна сам, имам дечију машту широку,
и што свет прелетим у великом скоку.

Срећна сам јер је цветић баш жуте боје,
и зато што га беру малене руке моје;
зато што трчим кроз тек изниклу траву,
и зато што се са осмехом обратим мраву.

Ипак је дечији свет увек бујнији и бољи,
јер ми све измаштамо баш по нашој вољи.
Све је савршено и без икаквих мана,
чека нас још пуно измаштаних дана.

Лана Вељковић V/3
ОШ „Васа Чарапић“, Бели Поток

На крилима среће

Љубав је то,
Кад он тебе погледа, па ти њега.
И погледи ваши сусрећу се свуда,
Зацрвене вам се образи,
Озноје вам се дланови,
Гледате се да л' сте лепи,
Тада око вас цео свет лети.
Тад око вас цео свет цвета.
Тад цео свет у око стане.
Заијају вам очи,
Затрепери вам срце,
Усхићење расте,
А време стоји...

Маша Родић VIII/2
ОШ „Васа Чарапић“, Бели Поток

Рецепт за срећу

Те ноћи сам завршио читање књиге о Малом Принцу. У сну ми је поверио своје тајне и шапнуо неке охрабрујуће речи.

Ухватио сам себе следећег јутра како се дуже него обично гледам у огледалу; чудна нека питања су навирала, она или давно заборављена или тек откривена.

Желим да пронађем оно нешто, само моје. Имам своју собу, лопту, бицикл, таблет... али желем да имам и нешто што нико други нема. Желим да посадим један маслачак у углу дворишта. Ту је трава најлепше зелена, ту ћу гледати како својом жутом бојом употпуњује пејзаж, као да је мало сунце извирило из траве. А када сазри и крену, попут пене, да лете нити његове, гледаћу у небо. Растераће све тамне облаке, који доносе кишу. Маслачак воли сунце, баш као и ја. Нашао сам један малени, посебни маслачак. Зачуђено су ме гледали родитељи, другови, али ја сам у том огледалу, тог јутра видео Малог Принца који ми даје подршку. Нисам марио за њихове погледе ни речи, имао сам своју замисао, коју ми нико не може одузети.

Како бих га могао назвати? Та крхка биљка биће Нежница. Биће то моја Нежница. Засадио сам га, појио и гле, као да ми се са захвалношћу клања и осмехује. „Не захваљуј ми, ти си мој друг, необичност, стварност и чудо. Красићеш моје двориште и мој поглед, а ја ћу те чувати, чак и када ветар покуша да те одува, или однесе. Не, нећу то дозволити!“

Биће под стакленим звоном, али тако да буде слободан и неспутан, друг мој, Нежница моја.

„Срећан сам и свој јер имам тебе и ти мене, пенушави друже. Мали си, као и ја, нећемо ми никада одрасти, зар не?“
И учинило ми се да сам угледао како ми је Нежница намигнула и дала одговор: „Не, нећемо одрасти никада!“

Новак Ђорђевић VIII/3
ОШ „Васа Чарапић“, Бели Поток

На крилима среће

Бескрај плави, као море,
Лет птице небом плавим,
Мислиш да сањаш снове,
То је оно што слободом се зове.

Летиш високо, шириш крила,
Плућима струји ваздух чист,
Небо је твоје, твој је сјај,
Као да чујеш: „Не постоји крај!“

Не можеш и нећеш -
више не постоје.
Нико ти не руши крила,
Твоје је цело пространство.
То је богатство,
као да сањаш најлепше снове.
То је оно што слободом се зове!

Софија Бабић VIII/2
ОШ „Васа Чарапић“, Бели Поток

На крилима среће

Свакоме се понекад чини
да му живот допустити неће
да лети на крилима среће.
Али не брини

Срећа је од туге јача,
од беса, мржње, сваког плача,
Од сваке сузе из твог ока,
од било какве чежње или шока.

Прави пријатељи су увек уз тебе,
док они лажни чувају само себе,
На неки ослонац мораш да станеш,
уз нечије раме мораш да плачеш!

Кроз тебе мора да прође туга,
Како би дошла осећања друга.
Јер знаш како кажу:
„После кише дође дуга.“

Бојана Мијатовић V/2
ОШ „Марија Грандафил“, Ветерник

На крилима среће

У дворишту, иза куће постоји ограда. Иза те ограде сваког јутра вири коса малене девојчице. Девојчица би сваког јутра долазила да се игра, својом игром и причом увесељавала би све људе.

Једног јутра тишина као да је све стало. Ни птице нису цвркулале, ни певци нису певали и вода је тихо жуборила. Девојчице није било. Сви су се питали где је она девојчица коврцаве косе и белог лица која је својим тананим гласом увесељавала људе. Туда је прошла нека старица и рекла да је девојчица болесна. Прошло је доста времена које је веома споро текло. Људи су одлазили до ограде у нади да ће видети девојчицу и њене сјајне увојке косе. Једног јутра чула се песма. Девојчица је изашла из болнице. Као да је летела на крилима среће. Није знала где ће од среће. Трчала је ливадом, око куће, поред реке. У дворишту је била једна стара љуљашка. Летела је у небо у набо у нади да ће додирнути облаке или проћи испод дуге. Напокон слобода, изашла је из собе великих хладних зидова у топло гнездо своје куће, у загрљај својих родитеља. Трчала је свуда, до потока. Тада је и поток јако жуборио, поздрављао је девојчицу својим хитрим жубором. И он је био срећан што се девојчица вратила. Цвеће је лепо мирисало, док је брала цвеће девојчица је била срећна. Летела је на крилима среће од радости. Пуне ручице латица носила је мами и чинила је срећном. Животиње су такође биле веселе. Играла се са мачком који је иначе био стар и мрзовољан, али у њеним рукама као да се и он смешио и подизао своје брчиће. И пас је лајао својим лавезом је поздрављао девојчицу. Заједно су ттчали без старта и циља,

јурећи ливадама. Девојчица се више никад није разболела сви су је пазили. Она би им узвраћала пажњом песмом и бригом. Сви су били срећни у свету топлоте и сјаја.

Девојчица је здрава, срећна и весела. Са њом се вратила срећа и радост. На крилима среће сада лети од потока до ливаде.

Александра Тодоровић VII/1
ОШ „Вук Караџић”, Велика Грабовница

На крилима среће

За неке је срећа имати пара
за неке да са неким разговара
За неке су то куле и градови
зграде и грађевински радови.
За неке срећу чини породица
увек драга и насмејана лица,
њихово здравље, успех, све
крупне ствари, али и ситнице.
За неке је срећа направљен мир
мали и велики као свемир.
За мене је срећа читати књиге
јер тада нестану све бриге
мале радости тада постану веће
и ја сам тада на крилима среће.

Уна Гњатовић VI разред
ОШ „Јован Јовановић Змај“, Алексиначки Рудник

На крилима среће

На крилима среће полећем
Око планете облећем

Дошао је и тај дан
Коначно мој остварен сан

Њушкица црна из кутије вири
Окицама плавим лагано жмири

Шапицу ми ставља на длан
Као поздрав раздраган

Алфи ће бити име твоје
Ти малено штене моје

Најлепши поклон ту је
Заверу маца у дворишту кује

Мажен бићеш ти
То већ знају сви

На крилима среће полећем
Око планете облећем

Небо је сада бескрајна пруга
Јер добих куцу, најбољег друга

Ања Живановић V разред
ОШ „Доситеј Обрадовић“ Смедерево

На крилима среће

Јесен. Лишће опада са грана. Мирослав бере грожђе са деком и баком.

Мирослав, тај мали дечак од само седам година, скаче да би дохватио један грозд. Дека и бака раде колико год могу да стигну до мрака. Кад се врате, дека упали фењер, а бака постави вечеру. Сво троје сели су за сто и јели оно што им је остало од ручка. У суботу ујутру дека, бака и Мирослав пошли су на пијацу да продају грожђе које су брали ове недеље. Цена је увек била различита, како купцима одговара. Њима је требала свака пара, тако да се нису бунили. У недељу иду на гробље Мирослављовим родитељима, који су умрли од туберкулозе. Кишица је квасила њихове старе, искрпљене јакне, док су чистили гробове од опалог лишћа и корова траве. Мирослав није плакао јер је знао да је то узалудно и да не може да их врати. Седео је на једном пању гледајући тужне, сиве облаке. Следеће седмице док су вадиле кромпир Мирослав је наишао на нешто непознато у земљи. Позвао је свог деку да види шта је то. Када су извадили то из земље и очистили видели су да је то уствари сабља са дијамантом, на рукохвату, још откад смо били под турском влашћу. Однели су је у јувелнирницу да процене њену вредност. Они су им дали толико новца да су могли тако лагодно да живе и без обављања тешких послова, али је у њиховом комшилуку девојчица боловала. Била је то опасна болест туберкулоза, болест од које су умрли Мирослављеви родитељи.

Сав новац који су узели дали су својој малој комшиници за лечење. Многи људи из села су се чудили шта је ова трочлана породица урадила. Бака и дека су рекли да им

је најбитнији живот мале невне. Након што се вратила са лечења Невена је потрчала у загрљај баки и деки, сва весела и срећна. Новац би се потрошио, били су свесни, али овај њен загрљај пун љубави и тоpline је непроцењив.

Стефан Ристић VII/1
ОШ „Вук Караџић“, Велика Грабовница

На крилима среће

Питаш ме сада, друже стари,
знам ли, можда, шта је срећа,
да ли за њу данас неко мари
било да је мала или већа?

И још ме питаш, драги мој,
да ли срећу чине мале ствари?
Године, не знам им више број
покажу ти шта човека квари.

Срећу, нажалост, не чини новац
не чине је куће, авиони, камиони
чак и ако си на богатство ловац
срећу, друже, не чине милиони.

Здравље људи које волиш
њихов успех, осмех, поступак врли
осећај ком не можеш да одолиш
када те неко од тих људи загри.

Срећа је кад уделиш сирوماху
када у парку нахраниш птице
када се супротставиш страху
када те одушеве неке ситнице.

Ето ти одговора, друже стари,
нема ту неке филозофије веће
живот, видиш, чине мале ствари
због којих си на крилима среће.

Ана Марковић VIII разред
ОШ „Јован Јовановић Змај“, Алексиначки Рудник

На крилима среће

Раскрсница једна под небеским сводом стоји
око ње круже путеви, а она године броји.
Окићена звездама, уснула дрема
чека да на крилима среће, стигнеш пред врата њена.

Лагано шеташ стазама детињства плавим
Плишаног меду под јастук ставиш.
Осетиш тајно у једном тренутку,
да на полици немаш више ниједну лутку.

Спакујеш кофер пун дечијих снова,
оставиш га ушушканог на таван стари,
скривеног у осмеху лета,
да те подсећа кад си био балавац мали.

Храбрим и великим кораком кренеш,
рашириш крила летиш до звезда,
лептир у теби машту ти буди
а, љубав почне нова осећања да нуди.

На крилима среће одрастеш и схватиш
да пут до звезда није нимало лак.
У раму успомена пожелиш детињство да вратиш
али успехе и поразе кроз живот мораш да прихватиш.

Јелена Дуњић VIII/2
ОШ „Јован Јовановић Змај“, Стопања

На крилим среће

Кажу да се о срећи ћути
да се о њој не прича ником.
Кажу, лоше слути
да неће бити добро ником.
Неко своју срећу тражи,
некоме је лепо док је чека.
Неко је, можда, неће ни наћи.
Не верујем да има таквог човека
јер, срећа је лепа.
Свако је воли,
свако је тражи
срећа може да нас разблажи.
На крилима среће носим птице и цвеће,
жеље и тајне,
снове бајне.
Носим кофер пун љубави и доброте,
срце пуно топлоте;
наду да ће свима бити боље,
небо здравља и много воље.

Милица Глишовић V разред
ОШ „Вук Караџић“, Кнић

На крилим среће

Свако има крила, мања или већа.
Потпора су нама, ослонац и срећа.

Моја крила мени веома су важна
Јер без тих крила не бих била снажна.

Њихова топлина пружа ми јачину.
У њиховом загрљају осећам милину.

Та су крила снажна, љупка и мила.
Таква крила само поседује вила.

Моја вила својим крилима ме штити,
А за моју срећу златне преде нити.

То су крила моје мајке, заштитнице виле.
Њена крила отерају све опаке силе.

То је срећа највећа, нежност као свила.
На свету је најлепше кад те штити вила.

Зато имам поруку ја сада за вас.
Златна крила наших мајки увек нуде спас!

Елена Илић VII/3
ОШ „Иво Андрић“, Ниш

На крилима среће

Школа те понесе, трчиш, сањаш, летиш,
нешто ново учиш, старог се сетиш.

Петице се у школи нижу саме
на музичком научиш да певаш без мане.

Музика има ритам, тон и шум,
математика ти изоштри ум..
Учимо и језике и стране речи
школа од наше радости звечи.

Кад једном полетиш на крилима среће,
видиш и друга да ка срећи се креће.

Схвати, увек треба бити срећан,
осмех је наш вечан
у било ком тренутку,
срећа је у неком кутку.

Осмех човека чини лепим,
дане и живот, вредним и светим!

Анастасија Петровић V/2
ОШ „Бранко Миљковић“, Ниш

На крилима среће

Лепршаве и нежне, попут крила лептира, понекад су моје мисли... Као када плове кроз небеске висине, крај паперјастих облака, тако безбрижне и слободне. Раније нису биле такве, биле су приковане за хладно тле и тако стално сакривене у дубинама мог ума, вечито се преплитале са тамним сенкама и тешким бригама свакодневнице. Никада нисам ни сањала да ће се ишта променити...све до једног трена, када је он постао део мог живота.

Ја више нисам лутала бесциљно попут усамљеног слепог путника - осетивши како је то заиста бити вољен и волети некога целим својим бићем као да сам добила крила. Тада се и дете у мени, које је спавало чврстим сном, коначно пробудило. Након вишегодишњег сна поново је почело да слави сву лепоту коју чини живот једним радосним искуством. Осетила сам безбрижност и сигурност у његовом топлом загрљају који наликује заштитничким крилима анђела чувара. Он је отопио сваки делић студених окова који нису допуштали мом срцу да осети истинске емоције. Његове бисерно - сребрне очи, мека тамноплава коса и савршена фигура постале су за мене симбол инспирације и надахнућа и помогле да поново пишем поезију. Дирљиве речи које ми говори свакога дана дале су ми нову наду да поверујем да се могу заиста променити и постати боља и срећнија особа...

Зар мисли испуњене љубављу и срећом не дотичу рајско царство? Има ли лепших и чистијих мисли од ових? По мом мишљењу, нема! Оне сваког тренутка прелећу и бде над мојим драгим, бринући о томе како је и шта ради, надајући се да није усамљен или тужан као што ја каткад јесам, већ да је

увек весео и насмејан. Дешава се да сврате и до треперавих звезда, далеко, тамо где је још увек незамисливо да ће једнога дана људи моћи да оду. Светлосним годинама удаљене, чине се тако недостижним, али мисао је бржа од свега, а тако и ова моја која тамо долеће само да би зажелела све најлепше мом драгом – живот обасјан светлошћу и бескрајну срећу да га прати на том бурном и непредвидивом путу. Чак и у сновима, тамо где маштам о неким искуствима које још нисмо ни доживели јер ми лаганим и мајушним корацима градимо нашу везу, која ће једнога дана бити јака и стабилна, као што старо рујно вино постаје од доброг грожђа које је брижно чувано свакога дана, оне плове кроз безброј светова сачињених од имагинације, али тада се чине као да плешу на крилима ветра – разнобојне, веселе и сјајне. Немогуће је описати их све, али кроз ове речи желим дочарати макар мајушни фрагмент тог чаробног јата које ће у мени живети све док га волим, а волећу га док не куцне час да се опростим са овим светом.

Чак и тада, моје ће мисли лебдети ако бар ико реши да својим гласом оживи ове речи које пишем црним мастилом на белој хартији...Једнога дана, ако ме се ко сети. До тада, летећу на својим крилима среће, спаваћу на облацима и умиваћу се сунчевим зрацима...

Милица Мијачић IV/3
Уметничка школа, Ниш

На крилима среће

Познавала сам једног анђела сломљених крила. Волео је плаву боју, иако сам се ја више надала да ће заволети жуту. Није волео црну, а црвеној се ретко кад обрадовала. Свако вече би се крила ломила, а свако јутро лажно зарастала. Било му је превише хладно. Како бих га уопште угрејала?

Једном приликом сам је упитала: „Зашто падати када можеш летети? Зар није лепше срећом на свет гледати?“ Иако није знао да ми одговори на питања, мислим да ме је на крају разумео. Трудили смо се да поново полети, да од таме направи светло, а тугу замени срећом. Гледали свакодневно у небо, а кад би мрак пао, фокусирали се на звезде. У његовим очима се видела жеља за звездама, за звезданим путем који би радо пратио. Дању би се дивио цвећу, а највише црвеним ружама. Због њих, заволео је црвену боју. Крила су временом почела да расту добивши нови сјај.

„Не осећаш хладноћу?“ - упитала сам га једно вече.

„Не“ - одговорио је срећно.

„Да ли си спреман да коначно дотакнеш звезде?“ - упитала сам га несигурно.

„Мислим да јесам.“ одговорио је са самопоуздањем.

Иако ме је тог дана оставио и полетео поново, осећам као да сам и ја полетела за њим. Срећан је, а ја сам. Пошто ми је сад тешко да га нађем, надам се да ме се сећа и да зна, да је жута постала наша небеска прича.

Нађа Лакичин I/1

Гимназија „Михајло Пупин“ Ковачица

На крилима среће

Преко седам гора и иза седам мора, тамо где се снегови не топе и где ноћи нема јер је увек дан, донела су ме крила среће. У Божићној ноћи, у поноћ, пожелела сам да још једном видим свога деду. Жеља ми се испунила. Седео је сед и срећан. Знао је да долазим јер тамо где се он одавно доселио сви знају шта су крила среће и ко су њихови путници. Када живот постане неиздржив, тежак и суморан, Бог нам пошаље крила среће да испуне само ону жељу која се пожелела свом снагом срца и душе. Деда који ме одгајио, прерано је напустио овај свет и недостајао ми је он и недостајали су ми његови савети. Његове мудре и ведре опаске. Такав нам је и овај немогући сусрет био :обасјан сјајем Божије радости. Оно што сам са дедом разговарала не могу вам рећи јер о највећим стварима човек увек ћути. Али вам могу рећи да за добре људе рај постоји. Ми смо се срели после десет година а схватила сам да ме деда сваког дана посматра, тако знам да рај постоји. Златна кочија прође покрај нас једном само и крила среће испуњавају жељу једном само. Да могу опет бих пожелела да видим деду насмејаног и тихог, како седи бео и поносан на своју унуку.

Богдана Јовановић II/1
СШ „Технолошка школа“, Параћин

На крилима среће

Срећа, смех и игра увек су ме враћали у оне „мале дане“ које сам започињала игром на улици. То је за мене био почетак откривања среће. Једна од тих посебних успомена је моја комшиница Нина. У њој има оно, нешто, незаборавно, њен непобедиви осмех. И када јој је лоше ишло у школи, и задиркивање и игнорисање наших вршњака, па и када је њена породица упадала у тешку новчану кризу ...увек је имала тај непомућени осмех на лицу. Преко сваке увреде би прелазила олако. Можда би се уозбиљила на трен, али би врло брзо развукла свој осмех.

„Срећна Нина“, тако смо је звали, ми, клинци из улице, али чак је ни овај иронични надимак није нимало дотицао. Причале смо, увек ме је слушала и говорила да ће све бити у реду. И тако, време је пролазило, а ја сам имала утисак да је Нинин оптимизам нашао начин да одреди њену судбину. Отац јој се недавно обогатио, преселили су се у нову и лепшу кућу у угледнијем делу града. Иако није била нарочито добар ђак, срећа ју је послужила, уписала је школу коју је желела, А Аца Високи, лепо кошаркаш наше генерације о којем смо заједно маштале, виђен је како шета са њом, срећном Нином, држећи је за руку, очаран њеним осмехом.

Прошло је неколико месеци, кренула сам у нову школу и престала да виђам Нину. Једног дана на Инстаграму видим наслов „НИНА ЛАЗИЋ, УЧЕНИЦА ПРИВАТНЕ ЕКОНОМСКЕ ШКОЛЕ...“ Одмах сам препознала тај осмех на фотографији која је пратила текст. Беше то интервју са мојом другарицом из основне. “Нема разлога за бригу“, гласио је наслов, а у подужем разговору њено излагање о томе како завршити

средњу школу, дакле „ништа не брините, само храбро и оптимистично и наравно, са осмехом на лицу...“ Хм, то је та суштина! Лако је њој, помислила сам... Она може сваки дан у провод... њени имају новца на претек. Мени је дан претпан гомилом предмета и наставника који очекују много од најјачег одељења у граду. А онда сам осетила неко необјашњиво олакшање: није смак света ако добијем лошу оцену јер уз мало труда могу је поправити и да ништа не смета ако лице окитим оптимизмом ...као Нина.

Заразан је тај осмех! Пређе на тебе и не сетиш се да је ту. Сваки мој тренутак имао је своју тамну сенку, несигурност и стрепњу. То сам била ја, то је био мој проблем. Од сумње и бриге, кажу, закржљају крила среће, а „срећан човек срећу ствара“, гласи једна мудра мисао. Није срећа наш сан, већ стварност око нас коју морамо пригрлити. Можда никада нећу бити срећна Нина, али ја сада летим на крилима среће и пажљиво послушкујем ветрове и не дам да их полуме.

Емилија Радисављевић I разред
Медицинска школа „Жикица Дамљановић“
Смедеревска Паланка

На крилима среће

бајка

Некада давно, у једној далекој земљи живели су краљ и краљица. Имали су једну малу принцезу, која је непрестано трчкарала наоколо и завиривао у свако ћоше дворца. Њена радозналост је била толико велика да је дадиља врло често није могла наћи. Краљ и краљица су толико волели своју јединицом и све су јој допуштали. Малој принцези је све било дозвољено и све дворске госпође су јој биле на услузи. Није било могуће не заволети то мало створење у лепршавим хаљиницама са расплетеном неукроћеном косом светлом као класје жита, са провидно плавим окицама које су увек насмејане које си у сваком тренутку могао срести било где, па чак и на местима које ни сва послуга није посећивала. Тако је једног јутра безуспешно дадиља тражила своју мезимицу, нестала је пре доручка и после много муке и дозивања, мали несташко је пронађен ван дворског шетаишта, на месту где се држи храна за животиње. Покушавала је да установи зашто коњи више воле овас од пшенице и било је неходно да цела уђе у велике сандуке где је био смештен овас, да она лично осети разлику.

Једнога дана, за ручак је био само броколи, а мала лепотица то никако није желела и уверевала је и мајку и дадиљу да ће од њега поружнети, да ће он појести њу, да се она и та чудна биљка никако не слажу, али све је било без успеха. Краљица је била упорна, а мала принцеза је била толико љута да је рекла да ће напустити дворца и да нема разлога да остане када њу нико не слуша. Узела је свог верног пријатеља, малу плишану куцу и побегла... Побегла

далеко од дворског имања, од дворских капија, побегла је од свега што је чинило њен мали живот. Трчала је без даха, без размишљања, без жеље да се заустави. Трчала је кроз шуму борећи се са гранама и травкама које су јој се нашле на путу. Ножице су биле уморне, коса знојава, стала је и погледала око себе:

„Ауууу, колико је дрвеће!!! Где ли сам стигла, ја...“

Очи су се напуниле сузама, била је жедна а и стомачић је тражио свој оброк који је остао далеко, далеко.

„Е, баш нећу, нећу сузу пустити и није, није ме страх“, храбрила је саму себе мала принцеза.

„Нико неће видети ни једну једину кап! Е, баш тако!! Велика сам ја...“ била је чврста мала принцеза.

„Да видимо, где сам то ја, каквих ли овде има ђаконија? Направићу ја сама себи кућицу, па ручак и пријатеље ћу наћи који ме воле“, објашњавала је свом љубимцу који је морао да трпи све принцезине хирове.

Мала вредница је довукла грање, од папрати направила кров, а од лишћа себи мали креветић. Села је на оближњи пањ, помало тужна, помало тврдоглава, али много, много гладна. Ипак, успела је направила је своје место где ће бити срећна. Наиђе у том тренутку један мали јеж и својом њушкицом поче да испитује новосаграђени објекат у шумском царству.

„Гледај, гледај, све сам сама то направила“, похвали се мала принцеза којој је већ недостајало друштво.

Када је то чуо, јеж се окрену па је упита: „Одакле си дошла и зашто си сама тако мала у овој огромној шуми“.

„Побегла сам, од маме, од тате, од нане, сви су грозни, нико ме не воли, тамо нема среће и радости за мене“, пожали се малецка.

„Стварно, тако значи, ствар је врло озбиљна. Место на коме нема среће, родитељи који не дају крила да дете полети и осети срећу и топлину родитељског дома, па то захтева озбиљну анализу. Хоћеш ли ми испричати шта се тачно догодило?“, забринуто рече јеж.

Исприча мала принцеза све, љутито, тврдоглаво и упорно заврши да више никада њена ногица неће крочити у дворски врт. Јеж се окрену у страну, покушавајући да сакрије осмех са лица, намести своје наочаре, па озбиљним гласом рече: „Добро, као што рекох, ствар је веома озбиљна, морам да размислим. Ја ћу сада отићи својој кући јер ме жена и деца чекају на вечери, а и почиње хладан ветар да дува, пренећу све госпођи Јеж, она је једна мудра дама, па ћу се вратити да ти кажем шта смо смислили.“

„Могу ли и ја са тобом на вечеру, многооо сам гладна, а и жедна сам, баш бих попила чашу млека“, без пардона упита мала госпођица.

„А, не,не, то никако није могуће, нисмо планирали вечеру за госте,а и мало си велика за наш срећни дом“, учтиво је одби господин Јеж.

Оста сама, пригрли куцу, гледа око себе, али види само лишће. Да бар има неке печурке у околини, или нека јабука.... „Блесо једна, каква јабука у шуми!“, наљути се на саму себе и оде у свој зелени кревет. Склупчала се, али није могла да заустави јауке који су допирали из њеног стомака, није могла да заустави слику топле породичне вечере, препуне трпезе испред топлог камина, шоља млека са ванилом која мирише и велики мамин осмех. Стезала је куцу, али суза ипак пође, сама, низ образ. Ма наћи ће она ту своју срећу, у мислима је обећавала сама себи. Заспала је сањајући беле облаке и себе како трчи по пропланку и бере беле раде. У неком трнутку

пробудише је капљице које су јој се сливале низ кожу. Њено место среће више није изгледало тако лепо. Папрат која је требала бити кров почела је да се урушава под тежином кишних капи, креветић је био натопљен водом, а изнад ње су пловили застрашујући тамни облаци. Гране су се савијале као да желе да је дохвате, а ветар је фијукао кроз шуму и испуштао језиве звуке. Хтела је одмах да потрчи назад у своју собу, свој дворац. Сузе су се сливале заједно са капима кише и није могла да се сети да ли је икада до сада плакала. Није могла да се сети да је икада била овако тужна и уплашена. Није знала да сузе овако пеку, да очи боле. Више није заспала. Стигло је јутро, хладно, суморно без сунца, без радости. У једном тренутку, зачу:

„Добро јутро, лепотице“, био је то господин Жеж. Обрадовала се када га је видела, хтела је да га загрли и помилује као што је њу мајка свако јутро, хтела је да му исприча колико се уплашила и колико је била усамљена, али господин Жеж је деловао тако строго и озбиљно, па је само потиштено рекла: „Добро јутро“.

„Ова киша је баш лепо пријала исушеној шумској земљи и жедним шумским становницима“, рече господин Жеж намерно се правећи да не види тугу у очима мале принцезе. Наставио је да прича како се играо са својом децом синоћ док је госпођа Жеж у топлини дома спремала омиљене колаче, како су се сви заједно смејали догодовштину коју су доживели са комшијама Кртицама и како су заспали сви заједно загрљени. Слушала је господина Жежа и бранила је сузама да потеку, а у грлу је осећала неко стезање, у стомаку грчеве, а руке су биле непослушне. Није ни занла да овакви осећаји постоје. „Шта си ти радила, да ли си уживала у природи, да ли си коначно пронашла своје место среће?“, упита господин Жеж

намештајући своје наочаре и померајући њушкицу ка влажном жбуну.

„Да, јесам“, одговори мала принцеза кратко и пркосно okreћући главу од њега, јер је осећала да сваког трена сузе могу поћи.

„Значи остајеш овде, у нашој шуми?!“, изненађено упита господин Жеж.

„Остајем“, рече принцеза стежући своје мало срце.

„Знаш, причао сам синоћ госпођи Жеж о теби и схватио сам да ја никада нигде не бих отишао. Моја срећа је мој дом. Моја породица мени даје крила сваки дан да полетим и да их пригрлим. Некако срећа није дефиниција коју могу изрећи, то је ваљда неки осећај када сам поред моје породице и када видим њихове осмехе. Дивим се ја теби, ја никада нисам провео ноћ без моје породице.“, упорен је био господин Жеж.

Осећало је мало срце речи господина Жежа, осећало их као оштрицу ножа, али како сада да попусти и да призна да је та броколи биљка била глупав разлог да побегне од своје среће. Иако мала, сазнала је она одлично шта је то срећа, знала је она то сада много боље од господина Жежа, али коме то сада рећи. Оде господин Жеж својим послом, а она опет оста сама, у тишини. Одакле почети, како поправити све ово што је киша уништила, а глад је толико завладала малим телом да је ни ноге нису више слушале. Уплашена, промрзла и мокра кренула је пут свог дома. Полако, вукући ноге тешке хиљаду тона упутила се преко мокрог пропланка који је почео да привлачи сунчеве зраке. Како ће прећи капију, како ће објаснити, сигурно су сви много љути, сигурно нико не жели више да је види. Шта да каже, како да објасни? Они јесу њена срећа, али она никако није њихова, сигурно их је много разочарала, јер је напустила све због глупе зелене биљке а и

њу би сада појела колико је стомачић празна. Корачала је тако са тешким мислима и још тежим корацима. Дворац је сада био тако далеко.

Појави се, обасјан сунцем, увијен ружама и загрљен великим врбама, лепши него икада. Сагла је главу и приближавала му се још тише. Први су је угледали пажеви који су стражарили испред дворске капије. Поскочише од узбуђења, бацише копља и подигоше малу принцезу високо у загрљај а сузе им саме кренуше. Била је у чуду. Почели су да дозивају дадиљу и краљицу, а она није схватала шта се дешава. За трен ока сви су били око ње, уплакана дадиља, дворске даме које су вриштале од среће, све слуге које су брисале сузе, па чак и коњушар који се стално љутио што преврће коњима храну сада је био насмејан и миловао је по коси.

Појавили су се они, мајка црвена у лицу, очи отекле, отац забринут, али руке раширене у загрљај. Руке које су говориле више од било којих речи, уплакране очи које су миловале сваки делић коже, руке које су љубиле мало лице и загрљај који све лечи, који тера сваки страх и који заиста даје крила како је рекао господин Јеж. Био је у праву, ово је срећа! Имати некога ко те воли без обзира на све! Сада је тачно знала шта је срећа, био је то тренутак за који је вечно пожелела да траје.

Јана Станковић, П/8

Друга крагујевачка гимназија, Крагујевац

На крилима среће

„Јуче сам помогао старијем човеку на улици да покупи своје ствари које су му испале из кесе. Касније тог дана сам се осећао много боље, срећније” - Вукашин (21)

„Имам другарицу која не воли да се грли, и никад то не ради. Али ме је пре неки дан загрлила, осетила сам олакшање.” - Симона (12)

„Кад сам псу рекла СЕДИ, послушао ме је. Напокон! Касније сам са мамом јела ћевапе да прославимо” - Ива (18)

О срећи се често прича, а мало каже. О њој знамо много, али као да не знамо ништа. Знати за срећу значи знати за свет и људе око нас; какав утицај имамо и каква дела остављамо; како ми, заправо, узајамно функционишемо.

Углавном нисмо ни свесни да је срећа основа свих осталих добрих осећања које имамо и које можемо да осетимо. Захвалност, брижност, испуњеност... Да ли смо заправо икада сели да размишљамо зашто нам говоре да се срећа не може купити и да она долази искључиво изнутра? Зашто нам маме стално дробе да материјална срећа траје само неколико минута? Неки ће се сложити да је такав начин гледања мало застарео, да се у данашњем животу променило много тога, па и оно због чега смо срећни. Да ли данас материјалне ствари доносе срећу?

Наука зна да срећу покрећу хормони, онда када сам јела добру храну или загрлила некога. Када сам отрчала круг око језера или мазила мачку. Некада нас хормони много збуњују. Некада нисмо сигурни шта значе, а врло често не умемо да их искористимо. Човеку је битно да нађе нешто што га испуњава и чини срећним; да нађе чему да се врати када се не осећа

добро и када је сам. Сидарта је јако дуго трагао за срећом. Одрекао се многих својина, породице и веровања јер га је понела заблуда о срећи - он није умео да је протумачи. На крају приче ипак је схватио да се срећа налази само у њему. Нама нико не брани да је тражимо. По планинама, рекама и пољима... Највећу срећу увек можемо ми сами да стварамо. То је само наш избор и наша моћ као људског бића.

Траума. Језиво је. Болно и гадно. Али зашто су људи који су преживели трауму, заправо, постали најсрећнији? Верујте да има смисла. Кад се налазите на ивици, психичкој или физичкој, ваш мозак много размишља о том човековом крају; смрти и угашености. Стварају се страхови које ми не можемо да контролишемо и који нам бране да живимо у миру. Међутим, једном када видите сунчев зрак како пробија ту таму, повратак на црно никада себи нећете опет дозволити. Као што је наша глумица Милена Радуловић рекла: „После трауме можете да будете само добро”. То једно добро има огромно значење. Оно значи захвалност сваком дану, захвалност нашем сунцу што нас греје, захвалност пријатељима, захвалност лепим тренуцима... Оно, такође, значи и победу. Шта ради човек када победи? Он лебди. И лебди и лети и ужива у свом поносу. Здравом поносу, који је суштина среће. Баш као што је и Дедал тежио ка врху, да нађе излаз за себе и свог сина; да нико не злоупотребљава његову памет.

Бесмислено звучи и изгледају све ситнице које нам сметају. Некада се тако није ни смело. Онда када је крај рата значио само мир, ништа боље од тога није ни постојало. Ми смо сада део префињеног друштва и једна прекретница од постојања првог човека. Дате су нам многе привилегије, а ми ипак бирамо да се нервирамо око оног неважног. „Бубуљица ми је искочила на образу и хаљина ми није испеглана до

краја. Боже, како сам дебела и крива ми је машина на глави.” Овакве мисли нам данас руше расположење и негативно утичу на наш поглед на свет. Ипак, оно што је човеку дато јесте могућност избора, тако можемо и да бирамо шта ће утицати на нас. Тачније, можемо бирати срећу.

Бирајте здрав разум, контролу, али не плашите се да искажете своје емоције, да плачете пред другом. Грешите и учите. Смејте се и волите. О, колико је важно смејати се! Даш неком свој осмех, поделиш срећу, можеш и тугу, није битно. Воли себе, цени друге. Одбрани се кад треба, реци НЕ без страха.

Док сам одрастала у болници са децом с којом сам делила собу или пак кад сам била сама, никад нисам бирала да будем тужна. Плакала сам и плашила сам се, али сам била задовољна. Задовољна собом и тостом преливеним хладним џемом од кајсија. Бирала сам да делим свој компјутер са другима и да заједно гледамо цртани. Такође, увек сам тражила плаву боју браониле, јер увек ми је сметало како то розе иде само девојчицама. Док су ме превијали, волела сам да гледам фудбал, који сам иначе ван болнице мрзела. Увек ми је пријао шопинг после успешне или пак неуспешне операције. Кукала сам мами за ону једну торбу, за којом кукам и дан данас. Нисам никад могла да бирам шта ће се десити, али сам бирала да уживам. Чак и ако су сви око мене забринути.

Тако сам и ја, као Дедал, нашла своју солуцију. Свој излаз. Искористила сам моћ знања и обликовала сам своја крила тако да су челично јака и непобедива. Заобљена и плава. Онако небо плава. Као слобода плава.

Бака ми је једном рекла да сам све у животу успела зато што сам здрава у глави. Рекла је: „Бог ти је дао лепу мисао”. “Бог мени ништа није дао, бако, али у праву си, ја сам сама створила. Крила своје среће” .

Каи Ваинома IV/6

Савремена гимназија, Београд

На крилима среће

Шта бисмо могли да кажемо о срећи, а да буде универзално? Шта да кажемо о срећи, а да се сви људи сложе? Како да опишемо срећу, а да кажемо чињенице, а не наше мишљење? Вероватно никако. Јер сваки човек има другачије виђење среће. За свакога срећа другачије изгледа. Баш због тога, мислим да је срећа ствар избора. Срећа не зависи ни од чега другог, осим од нашег ума. Постоје људи који имају пуно разлога да буду срећни а нису, док постоје људи који цене и оно мало што имају и верују да је живот леп.

Чарли Чаплин је једном испричао супер шалу. Публика се смејала. Поновио ју је опет и смејало се њих неколико. Потом је поновио по трећи пут и нико се није насмејао. Затим је рекао: „Ако нисте у стању да се смејете сваки пут на исту шалу испочетка, зашто онда плачете због истих проблема стално и стално? Зато, уживајте у животу, ја се извињавам, али живот је предиван.” Нешто слично је рекла и Опра Винфри: „Ако стално гледате шта имате у животу, увек ћете имати више. Ако само гледате шта немате никада нећете имати довољно.” У животу стално чекамо и тежимо ка великим стварима и великим жељама. Јуримо за њима, надајући се и мислећи да ћемо напослетку бити срећни након што их добијемо. Док трчимо и за великим одлукама и жељама, ситнице остају иза нас. Мислимо да је наша срећа у великим стварима, а срећа је заправо у ситницама и свакодневним стварима. Као што је Молијер рекао: Зрна песка чине планине, тренуци чине године, а ситнице цео живот. Понекад, видимо само оно што нам фали, а заправо да бисмо заиста знали шта нам фали, морамо да схватимо шта

имамо. А имамо пуно. Чим нас Бог пробуди сваког јутра, значи да још није завршио са нама, и да имамо прилику да будемо срећни. Ту прилику смо давно добили. Када живот почне, шанса за срећу се још дуго не завршава. Иво Андрић је рекао: „Што не боли – то није живот, што не пролази – то није срећа.” Постоји још једна ствар која пролази, а то је живот. Живот који се свео на тражење среће. Уместо да живимо са срећом која је испред нас, ми је чекамо, не знајући да срећа није дестинација, већ путовање.

И када би ми неко тражио да опишем живот у једној речи, та реч би била – чекање. Одувек нешто чекамо – петак, лето, поглед, љубав, Нову годину, позив, судбину. Чекамо да нешто оде, да бисмо ми могли да дођемо. „Не тече река, већ вода, и не пролази време, већ ми.”(Иво Андрић). Упркос томе, надамо се да ће време проћи. А заправо би требало да га зауставимо. Или макар успоримо. Јер од свих чекања, само једно са сигурношћу дочекамо – крај.

Дуња Арамбашић I/6
Савремена гимназија, Београд

На крилима среће

Нико не зна срећа шта је!

Не види се и не чује.
Кад је нема – недостаје,
Свако, кажу, своју кује.

Када среће имаш мало
Од ње ко да расту крила,
Мислиш срце би ти стало
Кад би мало већа била!

Али, срећа зна да вара,
Да ти дође па нестане.
Није срећа врећа пара,
Већ шта ти у срце стане.

Није срећа ништа слично,
Ал' се гради или руши.
Срећа, то је нешто лично,
Станује у твојој души.

Неком срећа јесте дете,
Неком то је осмех само,
Неком кад га разумете,
Неком овде, неком тамо...

Зато, шири крила среће!
Пусти нек те радост носи.

Не тражи од већег веће,
Не скривај је, не пркоси.

Са неким је ти подели,
Стави га под своје крило,
Нек полети ако жели
И нека ти буде мило.

На крилима среће лако
Нек пролети живот цели.
Није важно колика је,
Важно је са ким се дели.

Милош Степановић III/1
Техничка школа „Прота Стеван Димитријевић“, Алексинац

На крилима среће

Шта је то што нема одсјај а иницира сјај у оку? Шта је то осећај, а опет и дешавање као и изазивач разних емоција? Шта је то што се може појавити и у облику лепе вести, особе?

Срећа. Она је као птичица на тераси која долази неочекивано, а обрадује те. Срећа је као јесења киша шарених боја у чијој је топлоти само потребно ушушкати се. Срећа је један велики и весели спектар боја у ком се боје мешају и стварају нове. Заправо, ја срећу не могу замислити без боја, јер, какав би свет уопште био без њих, без среће? Био би само једно монотono и депресивно место на ком не живиш већ преживљаваш. Без среће је као и без боје и сјаја у оку, црно и бело. Емоција је покретач живота, покретач среће, покретач љубави. Покретач свега. Када бисмо је упоредили са спектром боја, рекла бих да је то лепа, снежна бела боја. Када је додамо осталим бојама не мења је у потпуности већ је украшава својом искреном тајновитошћу. Срећа је музика. Музика украшава свет својом мелодијом и додаје мало нарандзасте боје свему. Срећа је природа, и оно њено зеленило ког човечанство треба чувати од њега самог. Како? Смислићемо начин. Морамо га смислити. Срећа је слобода. Оне птичице на плавоме небу које се упуштају у суров свет царства животиња су за мене представници исте. Срећа је оно жуто Сунце што нам дарује живот, и обрадује нас чак и током тмурних и црних дана и донесе нам осмехе. Срећа је љубав и све оно „црвено“ што уз њу иде. Љубав је, за мене, када имаш уз кога да се радујеш, са ким да плачеш и са ким да освајаш свет и бориш се против истог. Срећа су пријатељи који ти донесу дозу величанствене и краљевске љубичасте боје јер се

са њима тако и осећаш, најбоље. Срећа је породица. Када размишљам о њима сетим се браон боје јер је то боја чоколаде коју волим највише као и моју породицу.

Тек када схватиш шта чини твој спектар боја знаћеш и која су перја од којих састављаш своја крила, крила уз која можеш да полетиш, летиш и освојиш свет. Ја сам спремна за то. Идемо! Упс, нешто заборавих. Да ли ћеш ми рећи шта чине боје перја твојих најлепших, шарених крила?

Марија Станојевић I/4
Гимназија, Зајечар

Плава прича

Миришеш на лето,
на обојени телевизијски програм
и црно-беле филмове истовремено.
Миришеш на историју Персије, Рима
цвет који се само једном у животу има.

Миришеш на љубав, драги
на заборављене бицикле у Амстердаму,
чаробне фигурице у Нотр-Даму
на љубав непоновљиву
необјашњиву, праву.

Али само о таквим љубавима настају приче,
О нашој ће се исписати и песме и драме
као вечни печат у инат људима
који нам вечност бране.

Шта је ово пролеће,
ако птица не дође у гнездо своје?
Где му је сјај ако лептири у нама се не роје?
Без тебе ме туђа сивица и монотоније плаше.
какве су ово боје ако нису наше?
Цео свет треба прогонити,
ако на тебе не могу се ослонити.

Чак и када видим поново тај пејзаж
узаврели у мени крв црвена из вена.
Пробуди се тада тај далеки пасаж
тај пролаз у јутра након снених сена.

Остаће прича никада испричана
негде у неким свескама које нису бачене.
Пронаћи ће дете неко

попут неба плаво
прашњаве листове
и на њима плава слова.
И можда негде тамо између редова
открије неку причу као што је ова.

Можда му баш ове речи боје плаве
могу између редова тајне наше рећи
да и оне речи
исписане плавом
сада можда згужване
вечно плове Савом.

Пронаћи ће дете, можда плавог ока
или ока жутог или можда црног.
Неко можда дете
кад ми деца више не будемо били
оно што смо писали
оно што смо крили.

И када руке храпаве нам буду
И кад више не могу
исписати ни словце.
Остаће за нама исписане среће.
Све среће које не добисмо
зарадивши новце.

И можда у неком плавом оку
Или можда жутом, или можда црном
открије се одраз наших младих дана
и једна плава прича, никад испричана.

Миљана Стојановић II разред.
Прва нишка гимназија „Стеван Сремац“, Ниш

На крилима среће

Ноћ је, небо није ведро да би се сазвежђа препознала
Птици су већ дуже време склопљена крила
Није летела
Гласом се није одазвала
Та срећа која је некад ту била

Пловио је небом као једрењак без ветра
Опуштеним телом, као плесач на леду, клизао је сам
А фалило му је само пар милиметара
Само пар, да руком ухвати тај бесконачни сан

У сну би била четири зида и једна виолина
Глас лепе жене и напољу сунчан дан
Седећи, за столом, за двоје, уз чашу квалитетног вина
Правећи за будућност јако леп план

Срца би играла од узбуђења
Тела би се виорила на пролећном ветру уз омиљене песме
Такав живот би био пун прелепих изненађења
Да се пре тога није догодило оно што не сме

Њен живот није било могуће спасити
Та туга је годинама обележавала његову душу
Ватру бола није могао угасити
Она је од великог мора направила сушу

Али и након свега, бола и размишљања, успео је на ноге
стати

Оне који не могу ићи против себе, срећа привући неће
Да би много добио, много мораш дати
Чувао је ожиљке да га сете, као на споменику жртвовано
цвеће

Коначно је раширио крила своје среће
Устао из бола и лошег осећања
Схватио да је његово здравље од свега прече
И да мора одржати себи дата обећања

Тада је летео ведрим небом као сврака
Уживао у сунцу и топлоти сваког дана
Више се није плашио старог мрака
Јер туга је побеђена, а ноћ није остала бесана

Радост је са њим летела
Она је очај победила
Затим је још једна сврака у његов живот долетела
Сада му је она, на својим крилима, срећу обезбедила

Станковић Мирјана III/1
Гимназија „Бора Станковић“, Бор

Са бакиног тавана

И ово сам сунчано лето цело,
провео код баке и деке на село.
Ливаде, шуме и чување крава,
док лептир на цвету до мене спава.

Декина кућа стара, кречена у бело,
до пола врата и десно сто за јело.
Лево у ћошку огњиште и браник,
тата каже сач, а мој дека вршњик.

Испод црепа таван са хиљаду лица
предмета разних права ризница.
До улаза разбој што се черге ткају,
да децу греју док зими спавају.

На разбоју чека вретена број,
спремна кад преслица каже „Хајде у строј“.
Изнад виси фењер – сијалица стара,
огледалце округло сенке по зиду шара.

И декин дрвени сандук, ствари спаковане,
да спреман буде у неке ратне дане.
Гвоздена пегла к`о аждаја нека,
уснула ћути и врели жар чека.

Све старе ствари, бака их склања,
а у очима јој трепере безбројна сећања,
на дане када су њена воља и руке
покретале све ове ствари без имало муке.

Силазим са тавана полако, мисли се роје,
како је живело некада ово село моје?
Како на тавану, и ако је мрак,
стари предмети причају кад` их пробуди зрак.

Како их радује посета свака
и продрма из сна рука дечака.

Сањин Лазић I разред ЛТ
Медицинска школа Ниш

Дјечија права

Свако дијете право има
да се дружи с другарима,
да се игра, вришти, скаче,
ако треба - и да плаче.

Право има свако дијете
да оде и на крај планете,
да погледа шта све има
у незнатим крајевима.

Безброј књига да прочита,
што год не зна - да упита,
јер је свако дијете мало,
на свој начин радознало.

Да запјева јасно, гласно,
ако треба громогласно,
да шапуће и да машта,
једном ријечју - ради свашта.

Да слуша маму и свога тату,
пола чоколаде остави брату,
да воли своје деку и баку,
с другарима дијели бомбон и жваку.

Да слуша и поштује старије људе,
да му у животу лијепо буде,
да вриједно учи, марљиво ради

и своју сретну будућност гради.
Свако дијете које мајка роди
има право на живот у миру и слободи,
да безбрижно живи дјетињство и младост
и да зна само за срећу и радост.

Александра Мракић IV разред
Средња стручна и техничка школа, Градишка

На крилима среће

„Треба писати да мислима буде широко, а речима сажето“ -
Антон Павлович Чехов

Јасна смерница за писање на ову опширну тему. Срећу је тешко објаснити. Толико бесмислених тумачења се вртело на ову тему, отишли смо у бескрајан тунел теорија у коме лутамо и окрећемо се кружно, у недоглед.

Питање: „Како си?“ је, веровали или не, толико комплексно питање, да смо почели махинално да одговарамо са: „Добро сам!“ , било да заправо јесмо или нисмо. Одговорити на ову тему је чист и прост улазак у тај бескрајан тунел. Срећа као таква нема своје прецизно тумачење она је недефинисана.

Постоји једна велика недоумица кад је у питању истинска срећа. Велика грешка, у нашем широком и наводно развијеном систему, се прави између среће и задовољства, оне нису исто. Задовољство је само прелазни осећај код човека, ти си у једном тренутку испуњен задовољством, али оно касније „испари“. Права и једина истинска срећа није пролазна. Стварно срећан човек не мора увек да буде онај који је задовољан и материјално обезбеђен. Заправо, баш супротно. Најсрећнији су они људи који имају најмање. Није све у великој кући, ако је она учаурена чемером, није све у лепој одећи ако је носиш слегнутих рамена, није све у партнеру ако вам је однос токсичан... Истина је, да што имаш мање то имаш више. Ако људско биће успе да, у најтежем могућег тренутка, има осмех на лицу и да тај осмех измами и другима, то је онда прави срећан човек. Већина мисли да ако имаш много новца, лепа кола, велику кућу, ти имаш све. Не!

Ти не проналазиш срећу у стварима, она проналази тебе.

Попети се на птичија крила среће, ретко се дешава. Прво мораш да је укротиш, да би ти она пружила поверење, а онда можда, и само можда ти она дозволи да будеш њен копилот. Неки никад не дођу до тог тренутка, одмах одустану. Суштина је суочавање са птицом која уме да буде агресивна и окрутна; све по заслуги. Многи умиру у јаду, због губитка шансе да досегну ту птицу, али заборављају да сви имамо додељене прилике и могућности, само је битно како ћемо их искористити. Ретки су искусили меко птичије перје. Нажалост, ова пица уместо да буде бесмртни феникс, она се претвара у обичног, болесног, уличног, градског голуба који је на самрти. Да се разумемо, није тако она одлучила, таквом смо је ми направили, уместо да је негујемо и подижемо, ми је потискујемо и убијамо.

Осмех је смештен на лицима, не задовољних, него срећних људи, а то су искључиво они који могу у ничему да виде нешто. Они су ти који сузе претварају у кристално чисту воду за жедне и из трулог хлеба свеж оброк за гладне.

Дакле, на крају свега, само може да се каже „*Felix qui nihil debet.*“

Анастасија Недовић I разред
Гимназија „Лаза Костић“, Нови Сад

КОНКУРС ЗА ЛОГО ФЕСТИВАЛА

**Конкурс за идејно решење логоа
Фестивала дечјег стваралаштва
„Уметник из школске клупе“**

Народна библиотека „Радоје Домановић“ у Лесковцу у оквиру 3. Фестивала дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“ расписала је КОНКУРС за идејно решење логоа Фестивала. Право учешћа имали су млади од 15 до 25 година. На КОНКУРСУ је учествовало укупно 49 учесника, пристигла су 66 идејна решења, то јест укупно 95 радова.

Библиотека је наградила три најуспешнија рада. Прву награду добио је Матеја Јовић, ученик Школе за текстил и дизајн у Лесковцу и њему је награду уручила гђа Весна Илић, директор Библиотеке обративши се речима: „Честитам на првој награди, настави да се бавиш тиме чиме си почео и нека ово буде први степен у даљем напретку и постизању наредних успеха, с тим да никада не заборавиш који ти је први степен био, а то је наша Библиотека.“

Другу награду добила је Дуња Хрњез, ученица Гимназије „20. октобар“ из Бачке Планке, док је трећу награду добила Јована Булатовић, ликовни уметник и студент Ликовне академије у Требињу, Краљево.

Сви учесници на КОНКУРСУ добили су захвалнице.

Одлуку о најуспешнијем раду донео је Програмски савет Библиотеке који чине директор Библиотеке у Лесковцу Весна Илић и дипломирани библиотекари Јадранка Јовић, Надица Стојановић, Сунчица Здравковић, Татјана Јанков и Марија Југовић.

Снимак обраћања Весне Илић, директора Библиотеке, Матеје Јовића (прва награда) и Јоване Булатовић (трећа награда), може се погледати на YouTube каналу Библиотеке, на линку https://www.youtube.com/watch?v=ld_baIAXg58.

Прва награда

Друга награда

Трећа награда

3. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

ДРУЖЕЊЕ
СА ПИСЦИМА

„Дружење са писцима“

И у оквиру 3. Фестивала реализовано је „Дружење са писцима“. У овој активности учествовали су писци Слободан Станишић, Анита Пешић, Елизабета Георгијев, Гордана Малетић, Николета Новак, Виолета Бабић, Зорица Кубуровић и Урош Петровић. „Дружење са писцима“ може се погледати на YouTube каналу и друштвеним мрежама Библиотеке.

Упутство за коришћење QR кода који ће вас водити до жељеног видео-записа

1. Преузмите и инсталирајте апликацију са Google play продавнице.
2. Покрените апликацију и уперите камеру телефона ка QR коду.
3. Кад апликација детектује QR код, камера ће га скенирати и прочитати све информације које он носи.

Народна библиотека „Радоје Домановић“ у Лесковцу
у оквиру 3. Фестивала дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

од **24. новембра до 3. децембра 2021.** године

у **13.00** часова

организује

ДРУЖЕЊЕ СА ПИСЦИМА

интернет догађај

Среда, 24. 11. 2021.

Гордана Малетић

Четвртак, 25. 11. 2021.

Елизабета Георгиев

Петак, 26. 11. 2021.

Анита Пешић

Понедељак, 29. 11. 2021.

Николета Новак

Уторак, 30. 11. 2021.

Слободан Станишић

Среда, 1. 12. 2021.

Зорица Кубуровић

Четвртак, 2. 12. 2021.

Виолета Бабић

Петак, 3. 12. 2021.

Урош Петровић

Интернет догађај можете пратити на Јутјуб каналу и
друштвеним мрежама Библиотеке.

3. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

ДРУЖЕЊЕ СА ПИСЦИМА

Гордана Малетић

Република Србија
Министарство културе
и информисања

3. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

ДРУЖЕЊЕ СА ПИСЦИМА

Елизабета Георгиев

Република Србија
Министарство културе
и информисања

3. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

ДРУЖЕЊЕ СА ПИСЦИМА

Анита Пешић

Република Србија
Министарство културе
и информисања

3. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

ДРУЖЕЊЕ СА ПИСЦИМА

Никоleta Новак

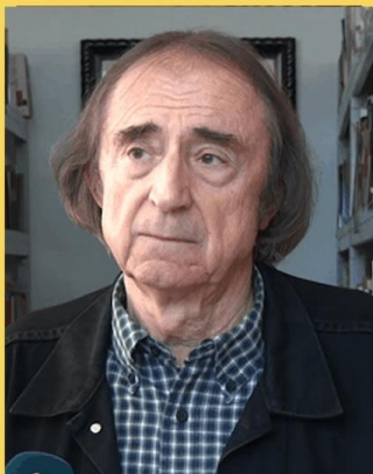

Република Србија
Министарство културе
и информисања

3. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

ДРУЖЕЊЕ СА ПИСЦИМА

Слободан Станишић

Република Србија
Министарство културе
и информисања

3. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

ДРУЖЕЊЕ СА ПИСЦИМА

Зорица Кубуровић

Република Србија
Министарство културе
и информисања

3. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

ДРУЖЕЊЕ СА ПИСЦИМА

Виолета Бабић

Република Србија
Министарство културе
и информисања

3. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

ДРУЖЕЊЕ СА ПИСЦИМА

Урош Петровић

Република Србија
Министарство културе
и информисања

РАДИОНИЦЕ У ОКВИРУ
3. ФЕСТИВАЛА
ДЕЧЈЕГ СТВАРАЛАШТВА

Реализоване радионице у оквиру 3. Фестивала дечјег стваралаштва

„Мој лик из маште“

Библиотека је у оквиру Фестивала организовала радионице за децу и младе у матичној установи и огранцима Библиотеке.

На Дечјем одељењу одржане су две радионице на тему „Мој лик из маште“ са циљем да се деца упознају са књигама и Библиотеком. На радионицама су деца учила кроз игру и тимски рад.

3. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

Једна радионица реализована је са ученицима ШОСО „11. октобар“. Радионицу је водио Дарко Николић, дипломирани сликар и наставник ликовне културе у сарадњи са библиотекарима Надицом Стојановић, Јадранком Јовић и Димитријем Стајићем.

3. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

Друга радионица одржана је са предшколском групом деце из вртића „Вил“ и васпитачицом Јеленом Тодоровић. Овом приликом, деца су добила бесплатне чланске карте, које им је уручила директорка Библиотеке Весна Илић. Радионицу су водили библиотекарки Надица Стојановић и Драганом Маринковић.

3. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

3. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

У огранку Библиотеке у Предејану реализована је радионица са ученицима ОШ „Аца Синадиновић“. У порталу Библиотеке изложени су радови настали на радионици. Водитељ радионице књижничар Лидија Станојевић.

3. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

У огранку Библиотеке у Печењевцу реализована је радионица са децом четвртог разреда ОШ „Вук Караџић“ из Печењевца, као и активност „Дружење уз омиљену књигу“. Водитељ радионице књижничар Светлана Цветковић.

3. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

У огранку Библиотеке у Вучју одржана је радионица са ученицима трећег разреда ОШ „Бора Станковић“ у Вучју. Водитељи радионице учитељица Снежана Станојевић и дипломирани библиотекар Јелена Стојановић.

3. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

У огранку Библиотеке у Грделици реализована је радионица са ученицима продуженог боравка првог и другог разреда ОШ „Десанка Максимовић“ у Грделици са учитељицом Јеленом Стаменковић. Водитељ радионице дипломирани библиотекар Светлана Величковиќи.

3. Фестивал дечјег стваралаштва „Уметник из школске клупе“

НА КРИЛИМА СРЕЋЕ

Детињство је насрећније животно доба које подмлађује нас - одрасле, кад год га се сетимо или се са њим сретнемо. Као деца, сви смо летели на крилима безбрижности, ентузијазма и среће, али су многи од нас, нажалост, заборавили своја крила, попут старих играчака на тавану. За нас, чуваре и љубитеље детињства, ова крила имају непроцењиву вредност, те их врло пажљиво чувамо и негујемо, како би нас служила цео животни век.

Деца су невероватни чудотворци и изванредни уметници који: снове претварају у стварност, обично трансформишу у необично и оно што одрасли сматрају немогућим - чине могућим. Подстичемо ли децу да често вежбају летење на крилима среће, на конкурсима попут овог, научићемо их да верују у чуда и да чуда стварају, баш као што су удруженим снагама, деца створила својеврсну уметничку збирку - ову књигу.

Осим крилима, деца путују у одрастање са још једним магичним алатом који им је Богом дан, и без којег детињство не би имало пуно смисла. Тај чудесни алат зове се машта. Машта нам је дата на безусловно и доживотно коришћење, а ипак – ретки су они који је користе након што уђу у свет одраслих. Они који се њоме вечно служе и труде се да стално инспиришу нове генерације, најчешће су: васпитачи, учитељи, библиотекари, писци, уметници... Хвала им што постоје!

Ова књига је настала као племенита идеја одраслих крилатих машталаца из Народне библиотеке у Лесковцу, који су у ово туробно време одлучили да осунчају дане деци широм Србије, и подстакну их да креирају неке нове идеје и

светове. Велики одазив на конкурс, и ове године потврђује колико су деца жељна креативног рада, и раста у сваком смислу.

Сви ми који радимо са децом имамо једну врхунску заједничку мисију, а то је да код њих предано и неуморно негујемо најчистије квалитете и таленте. Ова књига је скровиште најлепших дечијих дарова и потенцијала. Сигурна сам да ће се сви заступљени аутори, односно награђени учесници конкурса, поносити њоме и да ће им она пружити подстицај за даљи рад и развој. Желим им да заувек путују маштајући - на крилима среће!

Анита Пешић

ПОГОВОР

СРЕЋНА КЊИГА

Пре него што кренете да тражите срећу, проверите – можда сте већ срећни. Срећа је мала, обична и неупадљива и многи не умеју да је виде.

Душан Радовић

Драги читаоче, да ли си некад размишљао како се то лети од среће?

Да ли ти је за тај лет потребна нека посебна снага, чаролија?

Да ли су крила среће направљена од снова, па онако необична уз срећу донесу и чудо, магију?

Да ли на крилима среће можеш да одлетиш и високо, и далеко, и дубоко, и изнад облака и до дна мора, и док летиш да се све време смешиш, јер срећа је осмех, вееееелики осмех...

Да ли познајеш срећу и знаш њене боје и њене моћи, па можеш да је прикачиш за себе и да срећано корачаш кроз живот?

Први, други, трећи корак... Срећа...

Или си можда већ срећан, па онако малу и снажну ту исту срећу носиш у себи, као привезак или као звезду у срцу...

На ова и још много друга питања о срећи речју и цртежом су покушали да нађу одговор девојчице и дечаци, срећотрагачи и срећолетачи, који су наоружани маштом осликавали срећу на себи својствен начин, онако детиње искрено. Да срећа буде посебнија и већа, вредни библиотекари лесковачке библиотеке упаковали су све

измаштане летове среће у ову књигу која зрачи срећом и мирише срећом, која је просто срећна књига.

Драги читаоче, пред тобом је папирно чудо будућих градитеља једног лепшег и срећнијег света, будућих инжењера, лекара, учитеља, можда неког великог будућег писца и сликара. Управо речи, боје, покрети оловком и снага стваралачке маште која израња из мудрих глава сутрашњих неимара среће, је велика снага ове књиге.

Искрене душе малих и мало већих ловаца на речи и на боје опипале су срећу са свих страна и крила су прикачиле за обичне ствари које и чине срећу. Загрљај, љубав, топлина, сунце, доброта, додир су само делић синонима за срећу којима су уметници из школских клупа, са свих страна земље али и региона, окачили крила и полетели управо до тебе, поштовани читаоче.

Зато лепо урони у књигу, баш као у књигу свог најомиљенијег писца, јер свака реч коју доноси ова књига пред тобом је писана искреним срцем дечака и девојчица, који у временима у којима живимо можда и најбоље могу да дефинишу срећу. Поштуј ово штиво као трактат за сутра, јер написали су га они који долазе са жељом да свет учине бољим и срећнијим местом за живот.

Елизабета Георгиев

САДРЖАЈ

УМЕСТО УВОДА	5
РЕЗУЛТАТИ КОНКУРСА И ИЗВЕШТАЈИ ЖИРИЈА	7
НАГРАЂЕНИ РАДОВИ НА ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ „НА КРИЛИМА СРЕЋЕ“ У КАТЕГОРИЈИ ДЕЦЕ ПРЕДШКОЛСКОГ УЗРАСТА	17
ПОХВАЉЕНИ РАДОВИ НА ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ „НА КРИЛИМА СРЕЋЕ“ У КАТЕГОРИЈИ ДЕЦЕ ПРЕДШКОЛСКОГ УЗРАСТА	21
НАГРАЂЕНИ РАДОВИ НА ЛИТЕРАРНОМ И ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ „НА КРИЛИМА СРЕЋЕ“ У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА ОД I ДО IV РАЗРЕДА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ	23
ПОХВАЉЕНИ ЛИТЕРАРНИ И ЛИКОВНИ РАДОВИ НА КОНКУРСУ „НА КРИЛИМА СРЕЋЕ“ У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА ОД I ДО IV РАЗРЕДА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ	29
НАГРАЂЕНИ РАДОВИ НА ЛИТЕРАРНОМ И ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ „НА КРИЛИМА СРЕЋЕ“ У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА ОД V ДО VIII РАЗРЕДА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ	37
ПОХВАЉЕНИ ЛИТЕРАРНИ И ЛИКОВНИ РАДОВИ НА КОНКУРСУ „НА КРИЛИМА СРЕЋЕ“ У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА ОД V ДО VIII РАЗРЕДА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ	49
НАГРАЂЕНИ РАДОВИ НА ЛИТЕРАРНОМ И ЛИКОВНОМ КОНКУРСУ „НА КРИЛИМА СРЕЋЕ“ У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА СРЕДЊИХ ШКОЛА	67
ПОХВАЉЕНИ ЛИТЕРАРНИ И ЛИКОВНИ РАДОВИ НА КОНКУРСУ „НА КРИЛИМА СРЕЋЕ“ У КАТЕГОРИЈИ УЧЕНИКА СРЕДЊИХ ШКОЛА	79
ИЗБОР ЛИТЕРАРНИХ РАДОВА СА КОНКУРСА „МИСЛИ МИ ЛЕТЕ“ 103	
КОНКУРС ЗА ЛОГО ФЕСТИВАЛА.....	183
ДРУЖЕЊЕ СА ПИСЦИМА	187
РАДИОНИЦЕ У ОКВИРУ 3. ФЕСТИВАЛА ДЕЧЈЕГ СТВАРАЛАШТВА	199
НА КРИЛИМА СРЕЋЕ Анита Пешић	209
ПОГОВОР Елизабета Георгијев	211

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1-053.2(082.2)
73/76-053.2(084.12)

УМЕТНИК из школске клупе. На крилима среће / [уредник Весна Илић]. - Лесковац : Народна библиотека „Радоје Домановић“, 2021 (Ниш : Scero print). - 212 стр. : илустр. ; 21 см. - (Едиција Уметник из школске клупе) „Публикација је реализована у оквиру пројекта Фестивал дејчег стваралаштва ‘Уметник из школске клупе’“--> колофон. - Тираж 150. - Стр. 5 : Уместо увода / Весна Илић.- Стр. 8-10 : Извештај жирија са литерарног конкурса / Ана Х. Јовић. - Стр. 11-12 : Извештај жирија са видео-конкурса о омиљеној књизи / Филип Радивојевић. - Стр. 13-15 : Извештај жирија са ликовног конкурса / Маја Јовановић Николић. - Стр. 209-210 : На крилима среће / Анита Пешић.- Стр. 211-212: Поговор / Елизабета Георгиев.

ISBN 978-86-80844-14-5
COBISS.SR-ID 53537033